

νης ακόμη ολίγον.) *Ψόγγος της Πέτρας* (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐξοπλάσασθαι) *Σθενελαϊδαν* ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν θερμότητα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης σου θείας.) *Βασιλέα της Νεκτὸς* ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ ἀκαταστασία τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς σου, τὴν ὅποیان ἐδυσκολεύηκα νὰ διαβάσω περιέργων εἶνε διὸ ἐμοὶ ἐξείκεισαν βρεγμένη μὴπως τὴν τυπὸνεις;) *Μπάτην τοῦ Σαρωμικοῦ* (ὁ ὅποιος εἶνε καὶ μέλος τοῦ Ὁμίλου τῶν Ἐργαζομένων) ἄ! ὠραία ἀσκήσις ἡ κωπηλασία!) *Τὸν Ἰωάννην Ὁστέλλιον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀρσενά) *Ἑλλάδα Ἀθλητὴν* (τὸ ἐσκέφθη καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται διὸ τέτοιος Διαγωνισμὸς θὰ ἦτο ἐπιβληθὸς) τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε πολὺ δύσκολα, καὶ δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι θὰ ἐστελλαν ἀντιγραμμένα.) *Ἐλεφθέρου*, *Φθινοπωρινὸν Ρόδου* (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τοῦ ἤρσεα πολὺ) *Τριπέλεμον* (βραβεῖον ἐστὶν ἐλά) *Μικροὺ Βιολιστῆν*, *Ἡλιακὴν Ἀκτίνα* (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐξοπλάσασθαι) *Χριστιανὸν Τσιρώνη*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῆ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7.—Χρυσῶδεται φρ. 10

Οἱ ἐν Ρωσσίᾳ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὁδησσῷ καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον**, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομητῶν ἐξ ὁσείων πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τῶμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΤΟ ΣΗΜΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με κομμάτια μαύρα, κομψοτάτη.
Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. φρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ὅσας δεκταὶ μετὰ τῆς 27 Ἰουλίου
Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ γράψωσιν τὰς λέξεις τῶν ὀνείρων, ἀνοίγειται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανίλλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
272. Συλλαβόγραφος.
Μέγα: ἀγαματοποιός
Θὰ εὐρ-θῆ παρών,
Ἄν δύο γράμματα ἐνωθῶν
Μὲ ζῶν τι μικρόν.
273. Στοιχειόγραφος.
Εἶμαι θεὸς ἀρχαῖος ἄς ἔγω ἂν μάριση,
Καὶ τοῦ κορμοῦ σου μέλος, ἂν μάσκοκεφαλίσχη.
274. Στοιχειόγραφος μετὰ τονογράφου.
Τὸ ὄνομά μου συγκρατεῖται ἀπὸ ἐπὶ τὰ στοιχεῖα,
Κατέχει δὲ τὴν θέσιν του ἐν τῇ Μυθολογίᾳ.
Ἐάν τὸ τελευταῖόν μου στοιχεῖον ἀραιρέσης
Τὸν τόνον δ' εἰς τὴν λήγουσα συγχρόνως με-
[ταθεῖς,
Κρότον μεγάλον καὶ δεινὸν θάκουσχη: παρσούσης,
Ἐλπίξω ὅμως, λύξά μου, πῶς δὲν θὰ φοβηθῆς.

275. Μωσαϊκόν.
Ἡ ἔχθη, ἡ ὄβρις, τὸ μῖτος, ὁ φθόγος,
Μαζὶ τῶν σπῶν τῶν ἐλθῆ καὶ πόνος,
Κ' ἐν γράμματι ἂν δώση καθὲν δανεικόν,
Χειρότερον ἄλλο θὰ γίνῃ κακόν.
276. Ρόμβος.
Π
Δ * * *
Δ * * * *
Π * * * * *
* * * * *
* * * * *

277. Ρόμβος Συλλαβικός.
1.— Φθόγγοι βυζαντινῆς μουσικῆς.
2.— Πόλις τῆς Εὐρώπης.
3.— Χριστιανικὴ ἀρετὴ.
4.— Καταφυγὸν διωκομένων.
5.— Ὅ,τι καὶ τὸ πρῶτον.
278-280. Κεκοιμημένα κτλ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῶν.
1.— Σπεῦσε νὰ ἔλθῃς, ἄμα λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου.
2.— Ὁ παῖς οὗτος ἐσώθη ἀπὸ μεγάλην ἀσθένειαν.
3.— Ἡ ἀξία τοῦ χρόνου εἶνε ἀνεκτίμητος.
281-285. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζῃς ἄλλας τέσσερις λέξεις:
Φιάλη, μελία, κῆριμα, σῶος, μονάς.
286. Ἀκροστιχίς μετὰ Μεσοστιχίδος.
Τίτρηκα γράμματα τῶν ἱεροσημειωμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ὁκεανίδα. τὰ δὲ μεσαῖα πόλιν τῆς Τουρκίας:
1.— Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, 2.— Ἐπιρρημα τόπου, 3.— Πταυδὸς τῆς Γαλλίας, 4.— Ἐντομον ὀχληρόν, 5.— Ἀσθένεια θερινή.
287. Γρίφος Παραστατικός.
Ἄρθρον — Ἐν τῶν πεσσάρων στοιχείων.
— Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. — Πρόθεσις μονοσύλλαβος. — Ἀρχαῖα θρακικῆς πιγείσια — Ζῶον ἄγριον.

288. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30
Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν δύνανται νὰ ποικτήσων ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἐν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.
Οἱ ἐν Ἀθῆναις δύνανται νὰγοράζων τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι δὲ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνηγορῶσιν πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς πόλεως νὰ παρακτῶσιν τὴν ἀναπλήρωσιν, ἢ τοῦ Πρακτοῦ τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῦ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 16 καὶ 17.
163. Διάκος (διὰ-Κῶς.) — 164. Νοῦς-οὐς. — 165. Κύκλος-κύκνος.
166. ΔΩΝ (ἀδάΩΝ...) 167. Μεμελίχ — ΩΡΑ (ΜετιΩΡΑ...) 168.-172. Τῆ πρὸς ΝΑΙ (εἰΝΑΙ...) θήκη τοῦ Κ: κάλ. λος, πλέκω, ἄρα, κόρος, Κῶς. — 173

ΦΟΙΝΙΞ (Φολέγανθος, Ὄρουα. Ἰσοκράτης, Νουμφαία. Ἰδῆ, Σφίρας.) — 171. Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεγίγη δὲ τ' ὄνειδος. — 175. Ὁ Λουκιανὸς ὑπέθεσε συγγραφεὺς μετὰ Χριστὸν ("Ὀλου-κί ἄνω εἰς ὑπ' ἤρσι-σὺν-γραφ-ἔφρ, ε, με τᾶ-χρηστῶν.)

176. Ἐλευσὶς (L, F, σῆς.) — 177. Παρά-ἀρά. — 178. Σᾶρος, Σᾶρα.
179. Α Π Κ 180. ΝΕΑΡΧΟΣ (Ἐ-αρ, Ἄρνος, ῥέννος, Π Ε Ρ αρ, Ἄρνος, ῥέννος, Π Α Ο Η χάος. ἄρνος, σάνος, Ι Ο Τ — 181-182. 1. Ἡ ΣΚ Α Π Α Ν Η Καρίζ εἶνε χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. — 2, Δ — Ἡ Ἄηλος εἶνε νῆσος, Α — 183. ΕΓΚΕΛΑΔΟΣ (Ἐρμῆς, Ὠγυγία, Σ

ΚωΚυτός, Αίγυπτος, Σιδύα, Μενέλαος, Γα-νυμήδης, Μαρδόνιος, πυροβολ. Σμῆς.) — 184. Ἀθάνατον ἔχθρον μὴ φύλαττε, θνητὸς ὢν. — 185.— Ἐν τῷ Ἄθῃ οὐκ ἔστι μετάνοια (ἐν τῷ α δι' οὐ-καὶ στη-με τᾶ ν,α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητῶς μας ἐπὶ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λεγόμεναι ἐπὶ 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρω τὸ ἴον καὶ τὴν Κίτρινην Μάσκαν διὰ τὰ ὠραίατα Μ. Μυστικὰ τῶν, καθὼς καὶ τὸ Φιλιππία Σκιάς, τὸ ὅποιον εἶνε ἀδύνατον νὰ ανακαλύψω ποῖον εἶνε, καὶ με ἐξέπληξεν ἡ τυχαία σύμπτωσης. Πρὸς τὸν Ζδ-Ζδ ἀπαντῶ κατ' εὐθείαν. — *Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς* (Δ, 88)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — *Jacovides et Fils, pour Alexandre; Alexandrie (Egypte).* (Δ, 89)

Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν γλυκεῖαν μου Ἑλλάδα, προσφέρω τοὺς φιλικούς μου χαιρετισμούς κατὰ με τὰ ἄνθη τῆς Καρδιάς μου εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ φίλους τῆς φίλης Διαπλάσεως. Ἰδιαιτέρως ἀσπάζομαι τὸ ἀγαπητόν μου Ἀταβύριον Ρόδου. — *Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς.* (Δ, 90)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουθίτου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἐν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

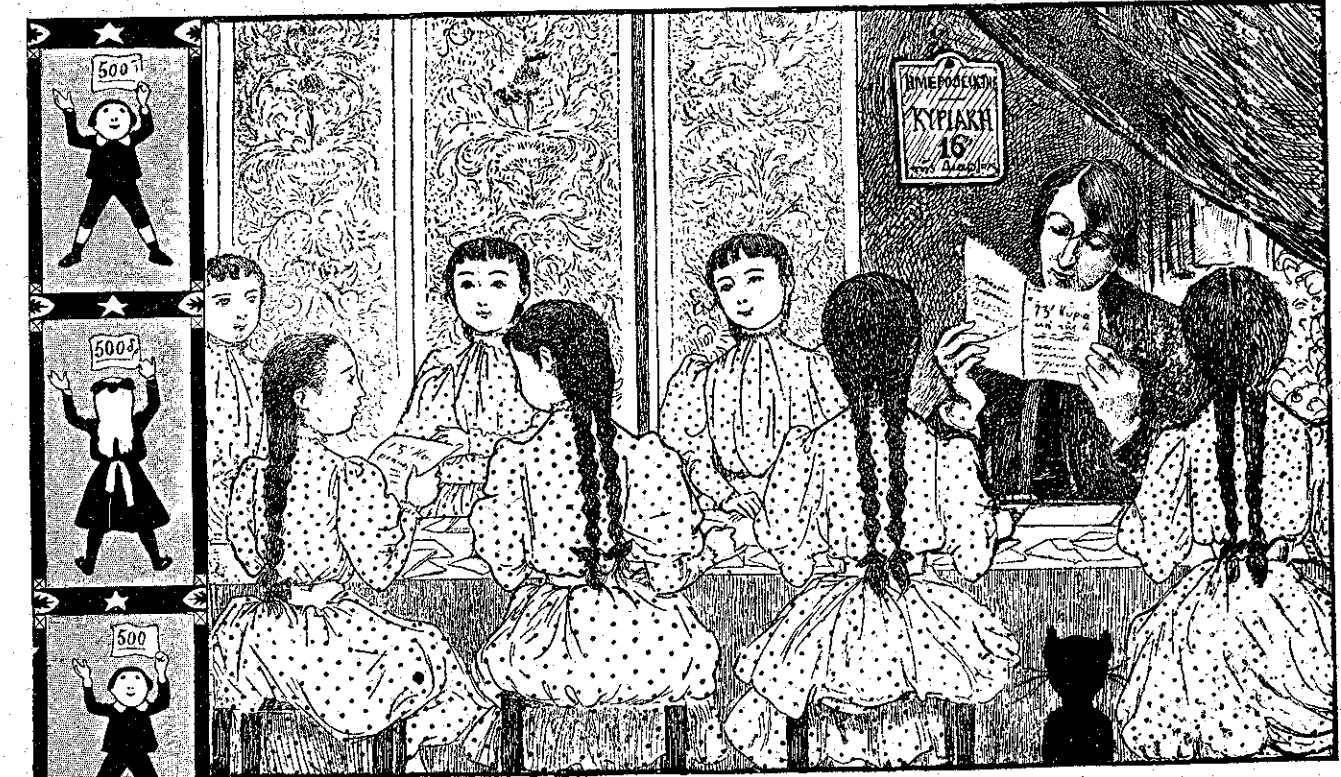
[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]
Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν δύνανται νὰ ποικτήσων ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἐν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις δύνανται νὰγοράζων τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι δὲ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνηγορῶσιν πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς πόλεως νὰ παρακτῶσιν τὴν ἀναπλήρωσιν, ἢ τοῦ Πρακτοῦ τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῦ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἐν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθῆναις, 26 Ἰουνίου 1904
Ἐτος 26^{ον} — Ἀριθ. 27-28

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΑΙΡΕΤΩ τὰ πλήθη τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως». Εἶμαι ὁ ψυχογυῖος Ἀνανίας, με τὰς δώδεκα ψυχοκόρας ἀδελφάς μου καὶ μετὰ τὴν ψυχογάταν (ἦ ἐ π τ α ψ υ χ ο γ ᾶ τ α ν) Πίσσαν. Δώδεκα καὶ ἐπτὰ δεκαεπτά καὶ μία, — εἴκοσι ψυχαὶ σὰς χαιρετῶμεν.
Εἶμαι καὶ πάλιν ἄγγελος κακῶν. . . Τὸ ἐπισόδιον, τὸ μοιραῖον ἐπισόδιον ὄλων σχεδὸν τῶν Κυριακῶν μας, κατεδίωξε καὶ τὴν σημερινήν, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφοράν διὸ συνέβη εἰς τὸ τέλος. Θὰ σας εἰπῶ λοιπὸν τὰ πράγματα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ἐπισοδίου, θὰ σας τὸ διηγῶ. Πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.
Συλλογισθῆτε πόσην ὑπομονήν εἶχα ἐγὼ, ἕως νὰ διαβάσω καὶ νὰ κατατάξω τὸν πελώριον σωρὸν τῶν ἀπαντήσεων! Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ περισσότερα ἦσαν ἐκτενεῖς καὶ δυσανάγνωστοι. Διὰτὶ ἄρα γε; Ἐγὼ, ἂν μου εἶδε κανένας χριστιανὸς ἕνα πεντακοσάριο καὶ μ' ἐρωτοῦσε τί θὰ το κάμω, θάπαντοῦσα μ' ἐν ἀλογοπαίγνιον' καὶ ἂν ἦμιον ὑποχρεωμένος νὰ το γράψω, θὰ το ἔγραφα μετὰ τὴν ὠραιοτήταν μου καλλιγραφίαν. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν φούρκα μου, ὅταν ἔβλεπα τὰ ἀτελεύτητα ἐκείνα διηγήματα, κόλλες ἐλόκληρες στενογραμμήμενες, μουντζουρωμένες καὶ ἀνυπόφορες! Δὲν τους φθάνουν λοιπὸν, — ἔλεγα — οἱ δύο Διαγωνισμοὶ διηγήματος ποῦ κάμνομεν κάθε χρόνον, διὰ νὰ μεταβάλλουν οἱ φλύαροι αὐτοὶ εἰς διήγημα καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς;
Μ' ἐλυπήθησαν αἱ ἀδελφαὶ μου καὶ προσεφέρθησαν νὰ με βοηθήσων. Αἱ συνεδριάσεις, ὑπὸ τὴν προεδρείαν μου, ἐλάμβανον χώραν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ὅπου ὑπῆρχεν ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἱκανὸν νὰ περιλάβῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἕνα μικρὸ-μικρὸν... χρηματοκιβώτιον.

—Χρηματοκιβώτιον ! Και τί γυρεύει τέτοιο πράγμα εις τὸ ἰδιαιτέρον Πραβεῖον τῆς Διαπλάσεως;

Ἔχετε δίκαιον. Ἡ Διαπλάσις δὲν εἶνε καθόλου πλουσία, καὶ τὸ χρηματοκιβώτιον δὲν θὰ εἶχε τὸν τόπον του. Ἀλλὰ τί νὰ σας κάμω ποῦ εὐρέθη; Φαίνεται, ὅτι το ελλησμόνησεν εἰς τὴν μετακλίμιν οὐ κύριος ποῦ ἐκάθητο εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς, ἢ ὅτι ἐβραβεύθη καὶ τὸ μετακλίμιν, παμπάλαιον καθὼς ἦτο καὶ καρφωμένον εἰς τὸν τοῦχον. Ἡ Διαπλάσις το ἐκαθάρισε, τὸ ἐπισκεύασεν ὀλίγον καὶ το ἐχρησιμοποίησεν ὡς ντουλαπάκι. Κλειδώνει δηλαδὴ ἐκεῖ-μέσα τὰ χαρτὰ της, — χαρτὰ, ἐνοεῖται, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν με χαρτονομίσματα. Κάποτε φυλάγει καὶ τὸ ἰδιαιτέρον γλυκὸν της, ἀπὸ φόβον λεηλασίας, τῶρα δὲ τελευταίως καὶ τὰ Σήματα, διότι αἱ μικρότεραι ἀδελφαὶ ἐπερναν ἀυθαίρετως καὶ ἔχοναν ἠλιθίως ἀπὸ δύο τοῦλάχιστον παραμάνες τὴν ἐβδομάδα.

Ἀλλὰ διατί σὰς τὰ λέγω τῶρα αὐτὰ; Ἄ! μὴ νομίζετε ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ φλύαρος! Τὸ χρηματοκιβώτιον μας θὰ παιξῆ σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν παρούσαν Κυριακὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινα καλὸν νὰ κάμετε ἐξ ἀρχῆς τὴν γνωριμίαν του. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον πρέπει νὰ σας συστήσω καὶ ἓνα μικρὸν ὑπηρετήν, τὸν ὅποιον εἶχαμεν εἰς τὸ σπίτι ἀπὸ τὰς 12 Μαΐου ἕως τὰς 11 Ἰουνίου, — δηλαδὴ ἀπὸ τὰ σῦκα... ἄλλ' ὄχι καὶ ἕως τὰ σταφύλια.

Ἦνομάζετο Βάσος, καὶ ἐπειδὴ δὲν περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν πατρίδα του, πατρίδα δὲν ἀναφέρω. Μὰς τον ἔφερον ἓνας μεσίτης χωρὶς συστατικόν ἄλλ' εἶχαμεν μεγάλην ἀνάγκην, καὶ τον ἐκράτησαμεν. Αὐτὸ, καθὼς ἔξυρτε ἀπὸ τὰ σπῖτια σας, γίνεται συχνά. Ἄλλως τε τὰ συστατικά δὲν ἔχουν καὶ τόσῳ μεγάλῃ σημασίαν, διότι πολλοὶ κύριοι, — ἀπὸ οἶκτον, πολὺ κακῶς ἐννοούμενον, — ἐφοδιάζουν με συστατικά καὶ τοὺς χειροτέρους ὑπηρετάς. Ὁ ἰδικὸς μας Βάσος, ὁ ὅποιος ἔχασε, καθὼς ἔλεγε, τὸ ἰδικόν του, ὁ δὲ πρῶν κύριός του εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὰς πῆρεπεπε νὰ ἐρωτήσωμεν περὶ τῆς διαγωγῆς του, εἰς εἰκοσι θεῖου του ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλους τόσους ἐν Πειραιεῖ. Ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν εἶχε μεγάλα ἐξυπνότατα μάτια καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐν γένει ὑπενθίμιζε τὸν ποντικόν. Ἦξευρε καὶ ἀρκετὰ γράμματα. ἀφοῦ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν τρίτην τοῦ Ἑλληνικοῦ. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ πολλὰς ἐρεύνας, — δὲν εἶχαμεν δὲ μόνον αὐτὴν τὴν ἐργασίαν! — κατωρθώσαμεν νὰνακαλύψωμεν τὸ σπίτι ἐνὸς τῶν σαράντα θεῖων, ὁ ὅποιος ἦτο ἴσως ὁ μόνος, κ' ἐκατοικοῦσεν εἰς τὰ Πιθαράδικα. Ἀνέλαβα ἐγὼ νὰ ὑπάγω νὰ τον ἐρωτήσω. Εἰς τὴν πρώτην μου ἐκδρομὴν δὲν τον ἤρα ἐκεῖ. Ἐπεφυλάχθην διὰ δευτέραν. . . Καὶ ἐν τῷ μεταξῷ ὁ κύριος Βάσος ἔμμεν εἰς τὸ σπίτι μας ἀσύστατος. Ἐφαίνεται πρόθυμος καὶ εὐπειθής, εἰργάζετο καλὰ, ἦτο ἀκρίβης εἰς ὅλα του, καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ συστατικοῦ δὲν ἔγινεν αἰσθητὴ ὅτε μίαν φορὰν.

Σὰς εἶπα λοιπὸν ποῦ ἐγένοντο αἱ συνεδριάσεις μας. Δὲν σας λέγω καὶ με ποῖον τρόπον λεπτομερῶς, διότι αὐτὸ σὰς το εἶπε καλλίτερα ἢ πρώτη εἰκὼν. Τῶρα θὰ σας ἐκθέσω τὰ πρακτικὰ αὐτῶν τῶν συνεδριάσεων, διότι ἀποτελοῦν τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐπειδὴ θὰ πελαγώσομε εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν ἴσως εἰς τὰ λεχθέντα, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθετε καλὰ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ τὸν Βάσον. Δυστυχῶς, θὰ μας χρησιμεύσουν καὶ τὰ δύο.

«Ἄν σας ἐχάριζε κανεὶς ἐν χαρτονομίσμα τῶν 500 δραχμῶν, εἰπήτέ μου εἰλικρινῶς, πῶς ἠθέλατε τὸ χρησιμοποίησιν;»

Ἀδτιῆ ἦτο ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν 13^α Κυριακὴν. Ἡ Διαπλάσις αὐτὴν τὴν φορὰν προσέθεσε καὶ ὑπεγράμμισε, βλέπετε, τὴν

λέξιν εἰλικρινῶς, διότι ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ ἐν ἄτοπον, τὸ ὅποιον παρατηρεῖται πολὺ εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον.

Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν συνήθως νὰ κάμουν τοὺς ἀγγέλους. Κρύπτουν ὅσον καὶ ὅταν εἰμποροῦν τὰ ἀληθινὰ, τὰ πραγματικά, τὰ ἀνθρώπινα αἰσθηματὰ των, καὶ προσποιοῦνται ἄλλα, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν, ἀλλὰ τὰ ὅποια θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν ἢ νομίζον ὅτι πρέπει νὰ ἔχουν, διότι ἤκουσαν ὅτι εἶνε ὠραία καὶ ὑψηλά. Ἐπομένως εἰς τὰ λόγια των, εἰς τὰς ἀπαντήσεις των, δὲν ὑπάρχει πάντοτε ἡ εἰλικρινεία ἐκείνη, ἡ ὅποια φαίνεται εἰς τὰς πράξεις των καὶ ἂν ἤθελε νὰ τα κρίνῃ κανεὶς μόνον ἀπὸ ὅσα λέγουν, θὰ ἔπερτεν ἔξω. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ ἡ Διαπλάσις εἰς καθὲ τῆς παιδιὰ ἀπὸ ἓνα πεντακοσάριον, θὰ ἔδωκε πῶς ἤθελε τὸ μεταχειρισθῆ, καὶ φόβος πλάνης δὲν θὰ ὑπῆρχεν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δωρεὰ ἦτο φανταστικὴ, ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος νὰ εἶνε καὶ ἡ ἀπάντησις. . . φανταστικὴ. Ἀκριβῶς πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου τούτου, ἐπεκαλέσθη τὴν εἰλικρινείαν. Ἐπέστησε δηλαδὴ τὴν προσοχὴν τῶν παιδιῶν, διὰ νὰ μὴν εἰποῦν καὶ εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν, — ἰσχυρὸς ὁ πειρασμός! — τὰ συνειθισμένα των ἀθῶα καὶ ἀγγελικὰ ψεύματα. Τὰ προέτρεψε δηλαδὴ νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸν ἑαυτὸν των, νὰ ἐμβυθίσουν εἰς τὴν ψυχὴν των, νὰ ἐξακριβώσουν ἕως ποῦ φθάνει ὁ ἐγωϊσμός των καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, διὰ νὰ δώσουν μίαν ἀπάντησιν τῶσον ἀληθινήν περὶ τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων, ὅσον θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ ἡ πρᾶξις των, ἂν τῶντι εἶχαν εἰς τὰ χέρια των τὰ χρημῆτα.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς τάσεως αὐτῆς τῶν παιδιῶν πρὸς τὸ ἀγγελίζεσθαι, ὅποια παρατηρεῖται κάποτε καὶ ἀνευ μεγάλου συμφέροντος, — εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσιν, ὑπῆρχε καὶ τὸ ἄμισον συμφέρον τοῦ βραβεῖου. Καθέννας, γνωρίζων ὅτι ἡ καλλίτερα ἀπάντησις βραβεύεται, θὰ ἔλεγε: «Ἄς μὴ δεῖξω τοῦλάχιστον ἐγωϊσμόν ἄς φανῶ ἄγγελος ἢ ἀπάντησις μου, καὶ καλογορημένη ἂν δὲν εἶνε, εἰμπορεῖ νὰ βραβευθῆ μόνον διὰ τὴν ἀγγελικότητά της. Καὶ τί θὰ χάσω ἂν υποκριθῶ; Μπᾶ! Μήπως πρόκειται ἀληθινὰ νὰ μου δώσουν ἓνα πεντακοσάριον; Ἄς πῶ λοιπὸν ὅτι θὰ το χάρισω εἰς ἓνα δυστυχῆ πτωχόν, — τί μεγάλη καὶ θαυμαστὴ ἀρετὴ ἢ ἐλεημοσύνη! — καὶ ἂν ποτὲ μοῦ τὸ δώσουν... τότε βλέπομε!»

Ἰδοὺ πόσον εἶχε δίκαιον ἡ Διαπλάσις, νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ συμβουλευθῇ, εἰς αὐτὴν προπᾶντων τὴν περιστάσιν, — τὴν εἰλικρινείαν, τὴν ἀλήθειαν.

Ἀρὰ γὰρ ἠκολούθησαν τὴν συμβουλήν της τὰ παιδιὰ; Ἡθέλησαν τοῦλάχιστον νὰ της κάμουν τὴν χάριν νὰφίσουν κατὰ μέρος τ' ἀγγελικὰ των πτερά, καὶ νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν Κυριακὴν μας ὡς εἰμορφα, ἔξυπνα καὶ καλὰ ἀνθρωπάκια ποῦ εἶνε;

Λυποῦμαι πολὺ, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ το εἶπω διὰ τὴν πλειονοψηφίαν. Ἡ λύπη μου δὲν φθάνει μέχρις ἀπογνώσεως καὶ αὐτοκτονίας, — ἀλλὰ τελοςπάντων! Ἦθελα, τὸ ὁμολογῶ, οἱ εἰλικρινεῖς νὰ ἦσαν περισσότεροι. Καὶ σημειώσατε, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακὴν ἔλαβαν μέρος πολυπληθέστεροι ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν. Πολὺ εὐκολώτερα θὰ ἠμποροῦσα νὰ μετρήσω ἐκείνους ποὺ δὲν ἔστειλαν ἀπαντήσεις, παρὰ ἐκείνους ποὺ ἔστειλαν. Καὶ κατὰ συνέπειαν παρητήθη τῆς ιδέας τοῦ μετρήματος.

Ἐβούρετε τῶρα ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος σωρὸς; Ἐκείνων ποὺ λέγουν ὅτι ἂν εἶχαν 500 δραχμάς, θὰ τὰς ἐχάριζαν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ δὲ δεύτερος κατὰ τὸν ὄγκον; Ἐκείνων ποὺ θὰ τὰς ἐχάριζαν ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Ὁ δὲ τρίτος; Ἐκείνων ποὺ θὰ τὰς ἐχάριζαν... εἰς τὴν Διαπλάσιν!

Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ σωροὶ πρέπει νὰποτελοῦνται τοῦλάχιστον ἀπὸ ἐξακοσίας ἀπαντήσεως. Ἐ, λοιπὸν! Σὰς ἐρωτῶ κ' ἐγὼ διὰ νὰ μου ἀπαντήσετε εἰλικρινῶς: Ἀπὸ τὰ ἐξακόσια αὐτὰ παιδιὰ, — μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, πλούσια καὶ πτωχὰ, — πόσα νομίζετε ὅτι θὰ ἔκαμναν ὅ,τι εἶ-

παν, ἂν τοὺς ἐχάριζε κανεὶς ἓνα ἀληθινὸν πεντακοσάριον; Νὰ σας εἶπω τὴν ιδέαν μου; Ἀπὸ τὸν πρῶτον σωρὸν οὔτε πέντε, ἀπὸ τὸν δεύτερον οὔτε τρεῖς, ἀπὸ τὸν τρίτον, — οὔτε δύο! Πολὺ εἰλικρινέστεροι μοῦ φαίνονται ἐκεῖνοι, — καὶ ἀποτελοῦν ἓνα μέγαλον σωρὸν, — οἱ ὅποιοι θὰ διέθεταν μέρος τῶν 500 δραχμῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, μέρος ὑπὲρ τοῦ Στόλου καὶ μέρος ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ἀκόμη εἰλικρινέστεροι ἐκεῖνοι, εἰς τὸν λογαριασμὸν τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καὶ ἓνα-δύο κονδύλια, ἔστω καὶ μικρὰ, δι' ἀτομικὰ ἔξοδα καὶ... διὰ γλυκίσματα. Ἡ ἀναλογία τῶν ψευδομένων ἀγγελικῶς εἰς αὐτὸν τὸν σωρὸν δὲν μου φαίνεται μεγαλητέρα ἀπὸ 80 τοὺς ἑκατόν.

Ἐν γένει, οἱ ἐντελῶς εἰλικρινεῖς εἶνε ὀλίγοι. Καὶ ἐντελῶς εἰλικρινεῖς μοῦ φαίνονται μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι διαθέτουν μέγα μέρος τῶν πεντακοσίων δραχμῶν εἰς ἀτομικὰς τῶν ἀνάγκας ἢ ἰδιοτροπίας, εἰς ἰκανοποίησιν ἰδικῶν των πόθων καὶ ὀνείρων, — εὐκόλων ὀνείρων, διὰ τὰ ὅποια ἀρκοῦν ὀλιγώτεροι τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, — τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀφιερώνουν εἰς ἀγαθοεργίας ἢ ιδέας εὐγενεῖς καὶ πατριωτικὰς, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, τοῦ στόλου, τοῦ Παναγίου Ἱεροῦ, τῆς Μακεδονίας, τῆς Διαπλάσεως, κτλ.

Καὶ νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν; Οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ δὲν μου φαίνονται μόνον εἰλικρινεῖς, ἀλλὰ καὶ φρόνιμοι. Τὰ παιδιὰ συνήθως δὲν ἔχουν περιουσίαν. Τὸ ὑποθετικόν ἐκείνο πεντακοσάριον θὰ ἦτο μὲν ἓνα χαρτζιλίκι μεγαλειότερον τοῦ σηνήθους, ἀλλὰ καὶ ὀλιόκληρος ἢ διχθεσίμος περιουσία τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον, ὅσον παιδί καὶ ἂν εἶνε, καὶ ἀκριβῶς διότι εἶνε παιδί, ἔχει καὶ αὐτὸ τὰς ἰδιαιτέρας ἀτομικὰς τῶν ἀνάγκας ἢ καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του. Τί θὰ ἐλέγατε δι' ἓνα μέγαλον, ὁ ὅποιος θὰ ἐχάριζεν ὀλιόκληρον τὴν περιουσίαν του εἰς ἓνα πτωχόν καὶ θὰ ἔμμεν αὐτὸς χωρὶς πεντάρη; Τί θὰ ἐλέγατε διὰ τὸν ἴδιον, εἰάν μετεβίβαζεν ὀλιόκληρον τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης ἢ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως; Ὁ, τι θὰ ἐλέγατε διὰ τὸν μέγαλον αὐτόν, τὸ ἴδιον λέγω κ' ἐγὼ διὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ἂν ἐχρησιμοποιοῦσαν πραγματικῶς ὅπως λέγουν τὸ πεντακοσάριόν των, ἂν δηλαδὴ το ἐσκόρπιζαν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, εὐγενῶς μὲν καὶ πατριωτικῶς καὶ εὐπλάχως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κρατήσουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των τίποτε.

Θά μου εἰπήτε: Ναι μὲν τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν περιουσίαν, ἔχουν ὅμως τοὺς γονεῖς των, τὸ σπίτι των, τὸ φαγητόν των, τὰ ἐνδύματά των καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται. Ἐπομένως τὸ ὑποθετικόν πεντακοσάριον ἠμποροῦσαν νὰ το θεωρήσουν ὡς περισεύμα, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην, καὶ νὰ το διαθέσουν, ἀπαράλληκτα ὅπως ἓνας μέγαλος θὰ διέθετε τὸ περισεύμα τοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας του ἀκοῦντος εἰσοδήματος.

Ἀλλὰ θὰ σας ἀπαντήσω: Μὴ πλανᾶσθε. Ὅλοι οἱ γονεῖς δὲν εἶνε τόσοι πλούσιοι, ὥστε νὰ ἰκανοποιῦν ὅλας ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων των, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε πολυπληθῆ. Ἀφίνω δὲ κατὰ μέρος ὅτι οἱ περισσότεροι εἶνε τόσοι πτωχοί, ὥστε μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰμποροῦν νὰ πρέχουν εἰς τὰ τέκνα των. Ὅλιγα, πολὺ ὀλίγα εἶνε εἰς τὸν κό-

σμον τὰ εὐτυχεῖ, ἢ μᾶλλον τὰ δυστυχεῖ παιδιὰ, τὰ ἔχοντα γονεῖς πολὺ πλουσίους, ὥστε νὰ ἰκανοποιῦν δι' αὐτῶν καὶ τὰς ἀνάγκας των καὶ τὰς ἐπιθυμίας των καὶ τὰς ἰδιοτροπίας των. Ἄν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις τῶν Κυριακῶν μας, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε πολλὰ. Καὶ ὅμως πόσα παιδιὰ γνωρίζω, με γονεῖς σχετικῶς εὐπόρους, τὰ ὅποια πολὺ θὰ ἤθελαν νὰ εἶχαν καὶ μίαν δευτέραν ἢ τρίτην φορεσίαν, ἢ ἓνα ποδήλατον, ἢ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, ἢ μίαν βιβλιοθήκην, ἢ ἓνα φωνογράφων, ἢ ἓνα κομψὸν γραφεῖον, — καὶ δὲν τὰ ἔχουν! Κ' ἔλατε τῶρα νὰ με πείσετε ὅτι, ἂν κενὴν ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐκέρδιζεν εἰς τὸ Λαγεῖον ἓνα πεντακοσάριον, θὰ το ἐδίδοι ὁλόκληρον ὑπὲρ τοῦ στόλου, ὅτι θὰ ἦτο εἰλικρινεῖς ἂν το ἔλεγεν, καὶ ὅτι θὰ ἦτο φρόνιμον ἂν το ἔκαμνει Ἄμ δέ!

Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ τυχερὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ ἔσπευδε νὰγοράσῃ με τὸ πεντακοσάριόν του, ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰποκτήσῃ περισσότερον, καὶ ἂν ἔμμενε περίσσευμα, καὶ ἂν τὸ παιδί εἶχε καὶ εὐγενῆ αἰσθηματὰ, τότε θὰ προσέφερε καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς του ἢ εἰς τὴν πατρίδα. Αὐτὸ εἶνε τὸλογικόν, τὸ φρόνιμον, τὸ ἀνθρώπινον, τὸ ἐπαινετόν. Τὰ ἄλλα εἶνε ἀστεῖαι ὑπερβολαί, ὑπενθυμίζουσαι τὴν λαϊκὴν παροιμίαν:

Ὁ Γιαννάκης με τὰ λόγια Κτερίζει ἀνώγια καὶ κατώγια.

Μαντεύω τῶρα τὴν ἀπορίαν σας. «Ὅστε, λοιπὸν, κύριε Ἀναγία, — θὰ μου εἰπήτε, — ἀπὸ τὸ περίσσευμα πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τὴν πατρίδα, ἢ ἀπὸ τὸ ὑστέρημα;»

Τί νὰ σὰς εἰπῶ Ἐγὼ, ἀγαπητοί μου φίλοι δὲν εἶμαι ἄγγελος... Πολὺ θὰ το ἤθελα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μ' ἔπλασεν ὁ Θεός. Εἶμαι ἀπλοῦστατα ἄνθρωπος, καλὸς ἄνθρωπος, ἴσως, — ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Κάποτε ἐδιάβασα, ὅτι ὅταν ὁ ἄν-

θρωπος θελήσῃ με τὸ στανεῖο νὰ γίνῃ ἄγγελος, γίνεται κτήνος. Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον μου ποτὲ μου δὲν ἠθέλησα νὰ φορέσω θνατικὰ καὶ ξένα πτερά... Ὅς ἄνθρωπος λοιπὸν ποῦ εἶμαι, σὰς λέγω: Ἀπὸ τὸ περίσσευμα! ἀπὸ τὸ περίσσευμα! ἀπὸ τὸ περίσσευμα!... Ὅταν δίδῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ περίσσευμά του, κάμνει τὸ καθήκόν του. Ἄλλο τίποτε δὲν χρειάζεται! Φαντασθῆτε ὀλίγον ἂν αὐτὸ ἔκαμναν ὅλοι... Ὅποια ἀνακούφισις διὰ τοὺς πτωχοὺς, ὅποιος πλούτος διὰ τὴν πατρίδα! Δυστυχῶς ὅλοι δὲν ἔχουν τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ σας, καὶ προτιμοῦν νὰ κλειδώνουν τὸ περίσσευμά των, παρὰ νὰνακουφίζου με αὐτὸ τὴν δυστυχίαν ἢ νὰ συντελοῦν εἰς τὴν ἰσχύν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος. Καὶ ἀπέναντι τῶν σκληρῶν αὐτῶν ἐγωϊστῶν, δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἄλλων;

Ἄλλοτε, εἰς παλαιότερους χρόνους, ἡ ἠθικὴ ἦτο κάπως διαφορετικὴ. Ὅς καλλίτερος ἄνθρωπος τότε ἐθεωρεῖτο, ὅποιος ἐπωλοῦσε τὰ ὑπάρχοντά του, ἐμοίραζε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐφοιγε εἰς τὴν ἔρημον νὰ γίνῃ ἄσκητής. Σήμερον ἂν το κάμῃ κανεὶς, θὰ θεωρηθῆ φρενεσβλαβής, ἢ ὄχι;

«Ὁ Ἰσθηνεν εἰς τοὺς παγῶνας τὴν σημαίαν του.» (Σελ. 212, στ. 6')

‘Αλλ’ ἄς ἐπανελάβωμεν εἰς τοὺς σωροὺς μας. Ἐκτός ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ σας εἶπα, ὑπάρχει ἀκόμη ἕνας σωρὸς μὲ τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν νὰ παντῆσουν, — ἀδύνατον τελοσπάντων νὰ λείψουν καὶ αὐτοί! — κ’ ἕνας ἄλλος μὲ ποικίλας ἀπαντήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ὁμοιάζουν μεταξὺ των, καὶ ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ μικρὰν ὄχριν πρωτοτυπίας, φαιδρότητος καὶ εἰλικρινείας μᾶλλον εἰς τὴν μονοτονίαν... τῶν μεγάλων εὐσεργετῶν.

Ἴδού παραδείγματα ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς σωροὺς: Ἡ Αἰθερία Ψυχὴ θὰ ἐχρησιμοποιοῦσε τὸ πεντακοσάριόν της κατὰ τὰς περιστάσεις. Ὅ,τι θὰ ἐβλάπη δηλαδὴ τὴν ὄψαν ἐκείνην καὶ θὰ τῆς ἄρσενε, θὰ το ἀγόραζε καὶ θὰ ἐτελείωνε. Μὰ εἰκὼν θὰ ἦτο, μὰ βιβλίον, ἀδιάφορον! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνε καὶ ἐγώ. Ἔβλεπε ὅμως αὐτὸς ὁ καλλίτερος τρόπος; Πολὺ ἀμφιβάλλω. — Ὁ Χικκὸς Φάρος, ὁ Κυανὸς Νεῖλος, ὁ Μιθριδάτης καὶ μερικοὶ ἄλλοι, θανάθετον τὴν φροντίδα εἰς τὸν γονεῖς των. Μία ἰδέα καὶ αὐτὴ! — Ἡ Δόξα τῆς Ἐλλάδος πολλὰ πράγματα ἐσυλλογίσθη, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀπεφάσιεν ὀριστικῶς (φαίνεται ὅτι τὴν ἐμπόδιεν ἡ δικαία σπαρτιατικὴ συντομία) τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ Διάπλασις. — Ὁ Βαρδαλαμπόμπας ἐνθυμεῖται τὴν παράδοξον ἱστορίαν ἐνὸς πτωχοτάτου νέου εἰς τὸ Λονδίνον, ὁ ὁποῖος κατάρθρωσε νὰ ζήσῃ ἕνα μῆνα, μὴ ἔχων ἄλλα χρήματα, ἐκτός γραμματίου λιρ 1.000.000, τὸ ὅποιον δὲν τῷ ἀνήκε. Διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὸ πεντακοσάριόν του, ὁ Βαρδαλαμπόμπας θὰ ἤθελε νὰ εἶχε ἄλλα τρία μῆθενικὰ εἰς τὸ τέλος. Μὰ ἄλλους λόγους δὲν θὰ του ἔφθανε, καὶ διὰ τοῦτο... «θὰ το ἔβλεπε πίσω εἰς ἐκεῖνον ποὺ τοῦ τὸ ἔδωκε». Βέβαια! ἢ πολλὰ ἢ τίποτε! — Ὁ Κυπριακὸς Ἀστὴρ φρονεῖ ὅτι «δὲν δύναται τίς νὰ μεταχειρισθῇ ποσόν, τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἔλαβε τὴν εὐχαριστήριον νὰ ἔχη.» Περὶ ἄλλων! κ’ ἐγὼ ἕως τώρα ἐνόμιζα ὅτι πολὺ εὐκολώτερα διαθέτει κανεὶς τὰ φανταστικά του πλοῦτη, παρὰ ἐκεῖνα που ἔχει πραγματικῶς. — Σχετικῶς λογικώτερος, ἀλλὰ καὶ πλέον ἐξυπνος μοῦ φαίνεται ὁ Μικρὸς Λέσβιος. «Δὲν ἀρέσκειμαι νὰ ὀνειρεύωμαι, — λέγει, — διότι καὶ νὰ εἶχα τὸ χαρτονομίσμα, θὰ μοῦ το ἔπερνεν ἡ μαμά μου.» Ἡ Ἀπαυγάζουσα Ἡὼς οὕτως νὰ τακούσῃ δὲν θέλει. Αὐτὴ μισεῖ τὰ χρήματα καθ’ ὑπερβολήν. Καὶ ἀνακράζει:

Τὰ χρήματα εἶνε ὡς ὕδωρ ἐκρέον
Ἐκ λίμνης γεμούσης παντίων κακῶν
.....
Ἀγάπη, Χαρὰ κ’ Εὐτυχία,
Ἔστιν αἰθεαί σου, Πτωχεῖα!

Πολὺ φιλοσοφεῖ, βλέπετε, ἡ Ἀπαυγάζουσα Ἡὼς, ἀλλὰ καὶ τόσο πολὺ δὲν ἀξίζει. Πῶς; μόνον κατὰ προξενούν τὰ χρήματα εἰς τὸν κόσμον; Δὲν το πιστεύω! — Ὁ Μεγιστεὺς θὰ ἔρριπτε τὰς 500 δραχμὰς εἰς τὸν κουμπρά του (φαντασθῆτε τί μεγάλος κουμπράς!) διότι δὲν ἔχει ἡλικίαν νὰ τὰς χρησιμοποιοῦσῃ. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ, ἡ ἀπροσδόκητος, καθυστέρησεν ὀλίγον, διότι ὁ Μεγιστεὺς ἤθελε νὰ στείλῃ μαζὶ καὶ μίαν εἰκὼνα, ἀκόμη πλέον ἀπροσδόκητον, καὶ μὲ τὴν ἀσπροδόκητον παράκλησιν νὰ δημοσιουθῇ. Δυστυχῶς ὁ ζωγράφος μας, ἀπροσδοκῆτως καὶ αὐτός, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν

«Νὰ βλέπη μέσα τὸ πρόσωπό του...»
(Σελ. 212, στήλ. 6’.)

ἐπιδιορθώτῃ. — Ἄλλ’ ἄς ἀρίσωμεν ἕως ἐδῶ αὐτὸν τὸν σωρὸν, (εἶπαμεν κ’ ἐσυμφωνήσαμεν μὲ τὰς ἀδελφάς μου,) καὶ αὐριοῦν ἐπανερχόμεθα.

Μερικὰ παραδείγματα τώρα ἀπὸ τὸν ἄλλον σωρὸν. Ὁ Κυματικὸς Φάρος, ξεύρετε τί θὰ ἔκαμνε; Θὰ ἐπήγαγε νὰ κτακτῆσῃ τὸν Βόρειον Πόλον!! καὶ δὲν θὰ ἠσύχαζε περ’ ἀρῶν θὰ ἔστηνεν ἐπάνω εἰς τοὺς παγωνας τὴν σημαίαν του!! «Ἴτως, προσθέτει, ὀλόκληρο χειμῶνα θὰ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ ζήτω μὲ ἀρκούδες, ἀλλὰ δὲν θὰ μ’ ἐμίλε, γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου.»

— Πόσων χρόνων εἶνε ὁ Κυματικὸς Φάρος; ἠρώτησεν ἡ Ἀγάπη.

— Ἐνδεκα γράφει.

— Ἐμὰ βέβαια! γι’ αὐτὸ νομίζει ὅτι πεντακόσιες δραχμὰς θὰ του ἔφθαναν γιὰ τέτοιο ταξίδι.

Ὁ Τρελλοῦτικος, μολοντί δὲν σημειοῖνε ἡλικίαν, δὲν φαίνεται μεγαλειότερος. Φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸς θὰ ἐχρησιμοποιοῦσε τὸν θησαυρὸν του, διὰ νὰγοράσῃ ἕνα ζευγάρι μπότες!! Ἄλλὰ μὰς βεβαιώνει, ὅτι αἱ μπότες εἶνε ἡ μανία του. Μπότες ψηλές, γυαλιστερές, «τῶσω πολὺ γυαλιστερές, ποῦ νὰ βλέπη μέσα τὸ πρόσωπό του...» Τὸ γυάλισμα ὅμως, προσθέτει, δὲν θὰ το ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα: «μόνος του θὰ ἐπεριπαίετο τὰ ὠραῖά του ὑποδήματα.» — Μὰ σοῦ ἔχουν κατὶ ἰδέας κ’ αὐτὰ τὰ παιδιά!

Ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτις θὰ μετέβαλλε τὸ πεντακοσάριον εἰς... πεντάρες. Δέκα χιλιάδες πεντάρες, φαντασθῆτε! Κατόπι θὰ ἔπερνεν ἕνα κάρρο, θὰ τὰς ἐφόρτωνε καὶ θὰ ἐγύριζεν ὅλην τὴν πόλιν. Ἄλλ’ ἄς δώσω καλλιτέρα τὸν λόγον εἰς τὴν ἰδίαν: «Ὅπου βρισκω κανένα παιδάκι, θὰ του δίδω ἀπὸ δύο πεντάρες, καὶ ὅταν εἶνε συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ πέντε πεντάρες. Ὅ, τί γορῶ καὶ τί διασκέδασις! Ἄλλα θὰ ζητοῦν καὶ ἄλλη πεντάρη, ἄλλα θὰροκοῦνται εἰς αὐτὰς καὶ θὰ μ’ εὐχαριστοῦν. ἄλλα θὰ συστέλλωνται νὰ τὰς πάρουν. ἄλλα θὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω μου μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων... Μοῦ φαίνεται πῶς καλλιτέρα ἀπὸ ἐμὲ κανεὶς δὲν θὰ διαθέσῃ τὰς πεντακοσίας του δραχμὰς.» — Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχη καιρὸν ὁ ζωγράφος! θὰ ἔκαμνε μίαν ὠραίαν εἰκὼνα.

Ὁ Νιαγάρας θὰ ἔβλεπεν ἕνα γεῦμα ὑπαίθριον, ἐξοχικόν, μὲ ἀρνιά, μὲ προπόσις, μὲ παιγνίδια καὶ μὲ ἀγῶνας. Τὸ γεῦμα αὐτὸ θὰ ὀνομάζετο «γεῦμα τῶν πεντακοσίων». Πούν’ εἶτε εἰς ὁμῶς; ἐρωτᾷ εἰς τὸ τέλος ὁ γενναῖος ἀμφιτρώων. Καὶ ὁ ἐπίλογος αὐτὸς μᾶς ἔκαμε νὰ γελάσωμεν πολὺ.

Νὰ τώρα καὶ ἕνας πολὺ-πολὺ σοβαρὸς: Ὁ Νέος Μαργαρίτης θὰ ἐφωδίαζε μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ὄργανα φυσικῆς, χημείας κτλ. τὸ Γυμνάσιον τῆς πατρίδος του, τὸ ὅποιον τώρα στερεῖται, καὶ ἡ διδασκαλία δι’ αὐτὸ εἶνε ἀτέληξις. — Τὸ Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου θὰγόραζε Σήματα τῆς Διαπλάσεως καὶ θὰ τα ἐχάριζεν εἰς ὄλους τοὺς ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν Ἀθήναις συνδρομητὰς (πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι τὸ Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου τὸν μισὸν χρόνον μένει εἰς τὴν Ζακύνθον καὶ τὸν ἄλλον μισὸν εἰς τὰς Ἀθήνας,) διότι νομίζει ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομητὰς πρέπει νὰ φοροῦν τὸ ὠραῖον Σῆμα ὡς παράσημον. — Ἡ Ἰδρα θὰ συνιθῆρει ἑλληνα διδασκαλὸν εἰς μίαν βουλα-

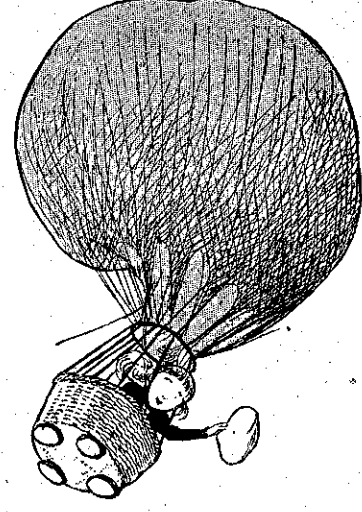
ρόφωνον ἑλληνικὴν κωμῆπολιν. Ὁραία ἡ ἰδέα, μεγάλη ἡ φιλοπατρία, ἀλλὰ ποῦ νὰρκέσουν δι’ αὐτὸ πεντακόσια δραχμαί! — Τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας θὰ κατέθετε τὸ ποσόν εἰς τὴν Τράπεζαν, διὰ νὰ προκίτῃ μίαν ἡμέραν ἕνα πτωχὸν κοριτσάκι, ὄρφανόν, συμπαθητικώτατον, τὸ ὅποιον συνήνησε κάποτε νὰ κλαίῃ καὶ το ἐλυπθῆ πολὺ.

Ἄς ἀρίσωμεν κατὰ μέρος καὶ αὐτὸν τὸν σωρὸν, ὁ ὁποῖος καὶ ἄλλας ἐκπλήξεις φαίνεται νὰ μας ἐπιφυλάττει, καὶ ἄς ἔλωμεν εἰς τοὺς κυρίως φιλοπτώχους, διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖοι εἶνε καὶ τί λέγουν.

Ἄγαπητή μου Διάπλασις. Μέσα εἰς ἕνα κονιορτώδη δρομίσκον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν συνοικίαν Πλάκα, ἐντὸς ἡμεριεπωμένης οἰκίας, εὐρίσκειται στενὸν καὶ ρυπαρὸν δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον κατοικοῦσι πέντε ἄθλια ὑπάρξεις, ἡτοι κάτισχνος καὶ ἀσθενὴς μήτηρ... κτλ. Ἔβλεπε περιττόν νὰ ἐξακολουθῆσωμεν. Ἀμέσως ἐνοουόμεν ὅτι αἱ πεντακόσια δραχμαὶ τῆς Ἀδελφίδος Χρήστου θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς δυστυχουσῆς αὐτῆς οικογενείας.

Ἔβλεπε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσοι μετεχειρίσθησαν αὐτὸν τὸν τύπον εἰς τὰς ἀπαντήσεις των. Ἐπλάσαν δηλαδὴ ἕνα δράμα πτωχείας, δυστυχίης καὶ ἀθλιότητος, μὲ λύσιν τὸ ὑποθετικὸν πεντακοσάριον τῆς Διαπλάσεως. «Εἶξέ-ρω ἕνα πολὺ-πολὺ δυστυχῆ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὸς καὶ χωλὸς...» (Κρυφοδαγκανιάρης.) — Ἐγνώριζω ἕνα πτωχὸν γέροντα οικογενειάρχην, ὁ ὁποῖος πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον γλυκά...» (Χειμῶνιὰ τῆς Ἡλιόσ.) — Ἐγνώριζω μίαν πτωχήν, πολὺ πτωχὴν οικογένειαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται...» (Ἀκακί.) — «Τί ἔχεις, καλὴ μου γριχί, καὶ κλαίεις; τί δυστύχημα σοῦ συνέβη; — Ἀχ! μὴ μ’ ἐρωτᾷς...» (Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς.) — «Πρόκειται περὶ μίαν οικογένειαν, ἡ ὁποία δυστυχεῖ. Τὸ μόνον στήριγμα αὐτῆς, ὁ πατήρ, ἄλλοτε εὐπορὸς, κρατεῖται εἰς τὴν φυλακάν, διότι δὲν δύναται νὰ πληρῶσῃ τὰς 400 δραχμὰς, τὰς ὁποίας ὀφείλει εἰς τὸ δημόσιον. Τὸ ἀσθενὲς τοῦ τέκνον...» (Πολιχὸς Ἀστὴρ.) — «Ὁ δυστυχῆς! Σήμερον, ὄχι μόνον δὲν δύναται νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἀλλ’ οὕτως τὴν οικογένειάν του νὰ συντηρήσῃ, ἡτις ἀποθησκει τῆς πείνης...» (Χρυσέμαλλος Κριός.) — «Πρὸς ἐπίμετρον, τὰ πέντε τέκνα του εἶνε ὅλα κατάκοιτα ἀπὸ ἐλώδεις πυρετοῦς...» (Ἐκάτη.) — «Συνέβη κάποιε πυρκαϊά, ἡ ὁποία μετέβαλεν εἰς τέφραν πολλὰς οἰκίας, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν πτωχὴν καλύβην μίαν χήρας, ἡ ὁποία εἶχε ὀκτὼ τέκνα...» (Ντούμπλ-Τρίπλ.) — «Εἶδα δυστυχῆ κλαίουσαν μητέρα, ἡτις ἔφερε μεθ’ ἑαυτῆς τρία ἀνήλικα τέκνα...» (Βοσκὸς τῶν Ἀλπεων.) — «Ἦκουσα τὴν φωνὴν πτωχοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον κλαίον ἐζήτει ἐλεημοσύνην. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν καταστραχισμένα, ἦτο δὲ προσετὶ τὸ δυστυχὲς ἀνυπόδητον...» (Βασίλειος τῶν Χρυσανθέμων.) — «Φεῦ! τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν μαζὶ μας ἐσώθησαν ἀπετάθημεν εἰς πολλοὺς πλουσίους, ἀλλὰ δὲν μας ἔδωσαν τίποτε. Στεροῦμεθα ὄχι μόνον τοῦ γαλλοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου μας ἄρτου...» (Νοητὴ Ρομφαία.) — «Ναί ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὑπάρχουν πολλὰι οικογένειαι, αἱ ὁποῖαι στεροῦνται τοῦ ἐπιουσίου...» (Ναπολέων Πρωτὸς.) — «Ἡ μητέρα, χήρῃ καὶ κατάκοιτος, ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἀποθνήσκει, συναποκομιζούσα ἴσως καὶ τὰ τέκνα τῆς, (ἐλλείψει τροφῆς καὶ ἱατρικῶν φροντιδῶν. Φρίττω!...» (Ἐλφινεῖα.) — «Τίποτε! ἡ τὸ ἀπόγευμα τὰς 500 δραχμὰς, ἡ δὲν ξέρω κ’ ἐγὼ ἂν αὐριοῦν θάχῃς τὰ ἐπιπλά σου! — ἡκούετο ἀγρίως ἀπαιτητικὴ φωνὴ ἐξῶθεν μικροῦ τινος καταστήματος — Ἀχ! φοβῶ ἀπὸ τὴν πείνα μὲ τὴν οικογένειάν μου...» (Δάσος Φοινίκων.) — «Ἡ φαντασία μου μὲ μετέφερεν ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰς τὰς καλύβας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πτωχῶν... καὶ εἰσρηχόμεν ὡς παρήγορος Ἄγγελος, ἀπε-

σταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ σκορπίσω τὰ δῶρα μου εἰς τὰ πτωχὰ παιδάκια...» (Παιδικὴ Χαρά.) — «Ὁ ἰατρὸς εἶπεν, ὅτι μόνον ἕνα θαλάσσιον ταξίδι θὰ ἤμποροῦτε νὰ σώσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εἶρη τὸσα χρήματα ἡ δυστυχῆς μητέρα...» (Ἡλεκτρικὸς Σπινθηρ.) — «Ἀχ, δεσποίνις! ὁ ταλαίπωρος πατήρ μου ἀπὸ προχθὲς εἶνε κλινήρης, πάσχων σοβαρῶς: ὄχι δὲ μόνον δὲν δύναμεθα νὰ τῷ πράσχωμεν ἱατρικὴν βοήθειαν, ἀλλ’ οὔτε καὶ ξηρὸν ἄρτον... ἀπὸ δύο ἡμερῶν, εἶμεθα ὅλοι νηστικοί, — ἐπέπτε μετὰ λυγμῶν...» (Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία.) — «Ἄραιοι διχθάται δίσχιζαν τὰς ὁδοὺς... Εἰς μίαν γωνίαν ἕνα παιδάκι, ντυμένον μὲ κουρελιάρικα ρούχα, ξυπόλυτον τὸ ἀτυχεῖς, ἐπὶ δὲ ὀκτὼ-ἐτῶν, ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὸ κρῦον ἐξήτουσεν ἐλεημοσύνην...» (Μάριμα-Λινάρδος.) — «Παράπονον διακεκομμένον ἀπὸ τὸν ἀνεμο ἔφθανεν ὡς ἐμὲ, κατὰ τὴν στεναγμῶν ὡς κλάμματα, ποῦ μὲ τὸ κρῦον εἰσχωροῦσε βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν μου. Πρόσεξα καλλιτέρῃ. Ἐβόγαινε ἀπὸ ἕνα ὑπὸγειον. Ἐπλησίασα. Ἐρριψα ἀπὸ τὸν φεγγίτην τὰ βλέμματά μου μέσῃ: Μία γυναῖκα περίλυπος, ἰσχνή, περὶτριγυρισμένη ἀπὸ τὰ τέσσαρα ὄρφανά τῆς, ἡμίγυμνα, κλαυθμηρίζοντα...» (Κίτρινο Ντόμινο.) — «Μάνα! ἔλεγε ἕνα παιδάκι, κίτρινον καὶ ἀδύνατον ὡς καλάμι μάνα! ἄχ πῶς πεινῶ! Κα ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ κρῦον τὸ κακόμοιρον, μέσῃ στὸ ὑγρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τῆς πτώχειας δωμάτιον. — Μήπως ἔχω ψωμί καὶ δὲν σοῦ δίδω, ἀγάπη μου; ἡκούσῃ τὴν μητέρα του νὰ του λέγῃ...» (Ἀθῶνα Κασδιά.) — «Ἡ δυστυχῆς δὲν ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι! Ὁ σπιτονοικοκύρης τὴν βγάζει ἀπὸ τὸ σπῆτι, τὰ ὄρφανά τῆς γυρεύουν ψωμί. Δὲν τῆς ἔφθανεν αὐτὴ ἡ δυστυχία, ἀλλὰ προσεβλήθη πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ ἀπὸ ἀποπληξίαν.» (Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου.) — «ὦ, ἂν μου ἐδίδεν ἡ Διάπλασις μου 500 δραχμὰς, ἀμέσως θὰ ἐπυροῦσα τὴν δυστυχῆ ἐκείνην παράλυτον!» (Πέτρα Σκανδάλου.) — «Ἀμέσως θὰ ἔτρεχα νὰ τὰς δώσω εἰς τὸ κοριτσάκι, διὰ νὰ πληρῶσῃ τὸ χρέος καὶ νὰ εἰμπορήσῃ νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸ Σχολεῖον.» (Λευκάνθεμις.) — «Καλὸ ταξίδι!...» (Σελ. 214)

τὸ πεντακοσάριον, τὸ ὅποιον παρητήρουν μὲ βλέμμα ἡλίθιον, καὶ ἔτρεψα τὸ βλέμμα εἰς ἄλλο μέρος, διὰ νὰποφύγω τὰς εὐχαριστίας τῶν δυστυχῶν ἐκείνων...» (Μανταρινόφαγος.) — «Ἐγὼ, ἀρίστη τὴν φροντίδα τῆς ταφῆς τῆς γριχίαις εἰς τὸν ἀστυφύλακα, ἔλαβον μαζὶ μου τὰ τρία παιδάκια, σκεπτομένους ὅτι καλλιτέρον δὲν ἠδυνάμην νὰ διαθέσω τὰς πεντακοσίας δραχμὰς.» (Κρόταλος.) — «Ἄν εἶχα τὰς 500 δραχμὰς καὶ τὰς ἐδίδα εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην οικογένειαν, πόσα κενὰ δὲν ἤθελον ἀναπληρῶσῃ;» (Ζαχαρίας Καθιδουλινοσ.)

Μένουν ἀρκετὰ διηγήματα, ἀλλ’ ἄς ἀρίσωμεν δι’ αὐριοῦν. Ἐβλαίσθηκα! Ὁμοιάζουν τόσο μεταξὺ των, ὥστε νομίζω ὅτι ἡ συνέχεια τοῦ ἐνὸς εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄλλο. Τὸ ὑφὸς δια-

φέρει εδω κ' εκεί, και καθως ειδατε απο τα ανωτερω απο-
σπάσματα, το υφος μερικων εινε πολυ ευμορφον και αξιζει να
επαινεθη. Και μεταξυ εκεινων, οι οποιοι διηγουνται την ι-
στοριαν των ως ονειρον, διακρινεται η Μανταρινοφαγος.
Ιδου πως τελεινει: «Ερθασαμεν εις τον αργυραμοιβον, και
του εδωσα το χαρτονομισμα δια να το αλλαξη. Ο σαράφης,
αφου το παρετηρησε προσεκτικα, εμειδισε καλοκαγαθως και
μου ειπε:—Παιδακι μου, αυτο εινε κιβδηλο!—Κιβδηλο! πω,
πω! τρομαρα μου!.. Τόσος δε ητο ο καταλαβων με τρομος,
ωστε... εξυπνησα.»

Επισης φιλοπρωτοι, — αλλα χωρις ονειρα και διηγη-
ματα, — εινε και οι εξης: Η Νηνεμια, η οποια θα η-
γοραζε με τα λεπτα της υφασμα και θα ερραπτεν ενδυματα
δια τους πτωχους της. — Η Ωραια Λευκας, η οποια
απαντα συντόμως, οτι «θα τα εχρησιμοποιει οπως υπαγο-
ρευουν τα ευγενη αισθηματα, τα οποια αποκτουν όσοι εχουν
την ευτυχιαν να εινε συνδρομηται της τοςον λατρευομενης
και σεπτης Διαπλάσεως: εις το βοηθειν τους δυστυχεις.»—
το Ερυθρον Ροδον, ο Πυρειοπαλης, το Γαι-
δουραγαθον, (υπερ οφρανοτροφειου, βρεφοκομειου η
πτωχ οκομειου και διαφορων αλλων νοσοκομειων) η Αλ-
κωνισ, (υπερ των οικογενειων εκεινων, αι οποια εινε
πτωχαι, χωρις να δυνανται να πλουν χειρα επαιτειας, και
αι οποια, κατ' αυτην, εινε αι πλεον αξιολυπητοι) η Πτε-
ροεσσα Καρδια, ο Μικρος Βολιωτης και το
Ασμα Νηρηδος (υπερ των κρατουμενων δια χρεη)
ο Μακρολαμης (μ' εν ωραιον ποιημα, απο το οποιον
ιδου ως δεγμα μια στροφη:

Και γυρω μου στεκόντουσαν πολλοί,
Τυφλοί, κωφοί, παράλυτοι, κούλοι,
Απ' τα λεπτά μου λίγα να τους δώσω
Κι' από τες συμφορές των να τους σώσω.
Κ' έμοιραζα εγώ δεξιά και άριστερά
Σε κάθε έναν απ' αυτούς με τη σειρά.)

— το Παιδι του Ψηλορειτη, (που ποςον μεταχρησε
μιαν φοραν, που ειχε χρηματα πολλα, και αντι να τα εξο-
δευση επωφελως, αγωρασε ενα σωρο αχρηστα πραγματα
και γλυκισματα, τα οποια δεν επροφθασε να τα χαρη κ' ε-
σπασαν, δεν επροφθασε να τα φαγη, κ' εχαλασαν) το Χρυ-
σοψαρο, η Ινω, κτλ.

— Και ομως, ειπεν η Αγαπη, μιαν στιγμην που εστα-
ματησεν η αναγνωσις, δεν πιστευω οτι ελοι αυτοι εινε ανε-
λικρινεις. Βεβαιως, υπαρχουν και πολλοι που προσποιουνται
αυτο φαίνεται και απο το επιτηδευμενον υφος των. Νομιζω
ομως οτι υπαρχουν και μερικοι, οι οποιοι, αν ειχαν πραγματι
πεντακοσιες δραχμας, θα τας διεθεταν οπως λεγουν.

— Να, απητησα, θα ητο ομως πολυ δυσκολον να ξεχω-
ριση κανεις τα προβατα απο τα εριφι. Οπωςδηποτε στοι-
χηματιζω οτι η Ροδοδακτυλος Ηως, η οποια γνωριζει
και αυτη αταλαιπωρον χηραν με πέντε παιδια, που μόλις
κατεβθονει να τα τρηφ, κτλ. κτλ.) εινε ειλικρινής. Και
ξευρει διατι: Διότι η Ροδοδακτυλος Ηως δεν θα τα
εδιδεν ολα εις τους πτωχους της. Απο το πεντακοσάριο
θα εκρατουσε 50 δραχμας: Με 7 δραχμας θα ενεγραφε τον
μεγαλητερον υιον της χηρας εις την Διαπλασιν με 40
δραχμας θα ενεγραφε τους τεσσαρας απορους που ευστη-
σαμεν τελευταιως και θα τους ηγοραζε και το Σημα και
τελος με 3 δραχμας θα ηγοραζεν εν Σημα... δια τον
εαυτον της.

— Τιποτε απο αυτα δεν θα εκαμνεν ο Υψιπετης
Αετος! ανεκραξε τοτε η Αγαπη. Και ομως μου φαί-
νεται ο ειλικρινεστερος απ' ολους. Σταθητε να σας διαβασω
ολην του την απαντησιν:

«Αγαπητή μου Διαπλάσις! Έμπρός μου είχα μίαν έφη-

μερδα κ' εδιδαξα. Αλλ' οχι εδιδαξα, εινε πολυ ακαταλ-
ηλος η λεξις. Διότι τα ματια μου εμεναν διαρκως προσ-
ηλωμενα εις μιαν ειδοποιησιν, δια της οποιας η εφημερις
παρεκαλει τους αναγνωστας της να βοηθησουν μιαν δυστυ-
χη οικογενειαν, πατηρ και μητηρ της οποιας ησθενουν κατα
τας αγιας ημερας του Πάσχα.

«Και να! την στιγμην εκεινην λαμβανω το φυλλαδιον
σου... Ειδα την ερωτησιν της Ισ' Κυριακης και εμεινα
εκπληκτος. Ερωτουσε εκεινο, το οποιον εγω τοςον επι-
θυμουσα: να ειχα δηλαδη πεντακοσιες δραχμας. Ω, εαν
τας ειχα, ποςον θα ημπορουσα να ανακουριω την δυστυχη ε-
κεινην οικογενειαν! Ποςα δακρυα χαρας κ' ευγνωμοσυνης
θα εχουναν οι πτωχοι, δακρυα τα οποια δι' εμε θα ησαν
προτιμωτερα παντος αλλου! Ποςον μαζι με αυτους θα ηυ-
τυχουν κ' εγω, συλλογιζομενος οτι εκαμα μιαν τοςον α-
γαθην πραξην. Δεν νομιζεις, οτι αν ειχα πραγματικως τα
χρηματα, θα τα μετεχειριζομην καλα;»

— Ειμαι βεβαια, προσεθεσεν η Αγαπη μετα την αναγνω-
σιν, οτι αν εδιδε κανεις το πεντακοσάριο εις τον Υψι-
πετην Αετον, την ωραν που τον απασχολουσεν η θλι-
βερα ειδοποιησις της εφημεριδος, αρευνικως θα ετρεχε να να-
κουριση την πασχουσαν οικογενειαν. Κ' εγω το ιδιο θα ε-
καμνω, και συ το ιδιο, Ανανια.

— Να, το ελπίζω... εψηθούσα. Με την διαφορην οτι
κατι θα εκρατουσα και δια τον εαυτον μου, κατα το αξιο-
μιμητον παραδειγμα της Ροδοδακτυλου Ηους...

Ας γελασωμεν τωρ ολιγον. Ας επιστρεψωμεν εις τον
σωρον, ο οποιος εχει τας παραδεξους κ' ευφεις απαντησεις.
Μπα! Τι επαθεν ο Μικρος Πλακιωτης; Τι γυρευει
μεσα εις το αεροστατον εκεινο, που τον ανεβασεν εις τα υψη
του αιθερος; Μηπως θελει να εξερευνηση και αυτος τον Βο-
ρειον Πόλον δι' αεροστατου, κατα το νεωτατον συστημα;
— Οχι, η φιλοδοξια του εινε μικροτερα. Αγαπα τα τα-
ξειδια, αλλ' οχι εις τους Πόλους: αγαπα τα ταξειδια, αλλ'
οχι με ατμόπλοια, ουτε με σιδηροδρομους. «Το ονειρον μου
εινε το αεροστατον! ανακραζει. Αχ και να ειχα τες πεντα-
κοσιες! Αμείως θα εναυπηγουσα ενα μικρον αεροστα-
τον, αναλογον με την ηλικιαν μου και... συ που πεταξες
ς τα υψη!» Ε, καλο ταξειδι, Μικρος Πλακιωτη και
αν στο δρομο σου συναντησης τον καλον μας Πιπην, φροντισε
να του πραγματοποιησης και συ κανενα ποθον με την αγκυ-
ραν σου...

Οριστε, οριστε και η Φαληρικη Δροσια! Α,
μα απο τοςον ειλικρινειαν, προτιμω την ψευτια. Τι εγωισμος,
αν ειγεν εις την διαθεσιν της η κυρις αυτη πεντακοσιες
δραχμας, «θα επαυεν αμείως τα σχολεια και τα μαθηματα,
θα εκαμνεν ενα σωρο ωφελιμα φορεματα, μεταξωτα και βελου-
δενια, θα επιπλουε το σπιτι της θαυμασια, και θα επερνουσε
ζωη και κота... Τελοςπαντων θα εξουθενωσεν ενα μεγαλη κυρια,
κ' εξαπλαυμενη ολην την ημεραν εις την πολυθροναν της,
θα ειγεν ενα αραπακον υπηρητην, δια να της κἀμνη αερα με
μεγαλην βενταλιαν απο πτερα στρουθοκαμηλου. Ετσι εδιδε-
σεν εις ενα βιβλιον, οτι κἀμνον οι πλουσιοι της Αφρικης.»

Η καϊμενη η Φαληρικη Δροσια! Οχ νομιζω
οτι πεντακοσιαι δραχμαι εινε ενα εκατομμυριον!

Τωρα παλιν ως σοβαρευθωμεν και ως δωσωμεν τον λογον
εις τους πατριωτας. Ποςοι εινε! Και η ιδεα οτι θα ημπορου-
σαν να χρησιμοποησουν τα λεπτα των υπερ της πατριδος,
ποςον ευγλωττιαν τους διδε, ποςον ωραια εικονας και φρα-
σεις τους εμπνεε! Ο Ιπποτης του Πηλιου, παρα-
δειγματος χἀμνεν, περιγραφει εις πολλας σελιδας την αγωνιαν
και τον κινδυνον μικρου τινος πλοιαριου εις την εξηγηρι-

μενην θαλασσαν, μονον και μονον δια να καταληξη εις το
συμπερασμα: «εαν ημην κατοχος ενος πεντακοσιδραχμου,
αμείως θα το διεθετον υπερ του κλυδωνιζομενου σκάφους
της φιλατης μου πατριδος.»— Το Ερυθρον Προ-
σωπειον υποσχεται οτι «αν ο Θεος το αξιωση να μεγα-
λωση και να ποικιλησει περιουσιαν, οχι μονον 500 δραχμας
αλλ' ολόκληρα εκατομμυρια θα δωση δια την μικραν ενδοξον
πατριδα του.»— Εις το ταμειον του Εθνικου Στόλου η εις
το ταμειον του Ελληνόπαιδος θα κατεθεταν το πεντα-
κοσάριον των: η Ποντιας Αβρα, ο Ελληνό-
παις (με πολυ ωρδιαν επιστολην, οπου φηναζεται οτι κερ-
διζει 500 δραχμας εις το Λαχειον), ο Αιολος, ο Κ. Α.
Τζαμπαζης, ο Μικρος Αθηναιος, το Φρου-
ριον του Ιφ (θυμωμενον με την αδρανειαν μας, διότι
«οχι πλοιον δεν εμ. θα ικανοι να δωρησωμεν εις το Εθνος,
αλλ' ουτε λεμβον») ο Γεωργιος Α. Αιγιαλειδης,
ο Γάτος της Ανατολης, η Μις Δόγκαν, το
Ράδιο, ο Οδησιτης (σύντομοι αυτοι, λακωνικω-
τατοι), το Ελληνικον Εδαφος (μητρος τε και πα-
τρος και των αλλων προγονων απαντων κτλ.) τελος δε ο
Αιθηρ, ο ευγλωττοτερος όλων, η ωραια επιστολη του ο-
ποιου τελεινει ως εξης:

«... Ποις ξερει αν με τη μικρη συνδρομη μου δεν
ηθελε στολισθουν τα κατάρτια ενος ιδικου μας καρ-
διου, που θα πλαταγίζη με περη-
φάνειν στα γαλάζια νερά;... Για
φαντάσου με τι καμάρη θα επρό-
σθετα κ' εγω ενα λιθαράκι στο με-
γало κτίριο της Εθνικης μας
Αναγεννησεως, και με τι θέρημ
και λαχτάρα θα παρακαλέσω το
Θεο να κἀμνη τη χρυση μας Ελ-
λάδα μεγάλη κ' ενδοξη, οπως η-
τανε στον παλχο καιρο!..»

Η Ζουλιεκα, της οποιας
η επιστολη εινε επισης ωραια,
μας διαβεβαιονει οτι «θα κατέ-
θετε τας 500 δραχμας με ιερην
συγκλησιν, και εις τους πδδας της
πατριδος», και μας παρακαλει να
μην ειρωνευθωμεν την φιλοπα-
τριαν της. (Μπα! Θεος φυλάξοι, τέτοιο πράγμα!..)

Ο Εωθινος Αστήρ, η Λάλος Χελιδων
και ο Νάρκισσος θα προσεφεραν τα χρηματα των υπερ
των αδελφων μας Μακεδωνων ωραιαι αι επιστολαι των,
και του Ναρκισσου η ωραιότερα. Το δε Ενδοξον
Μεσολόγειον θα τα προσεφερεν υπερ του Παναγιου
Τάρου, αναπτύσσει δε ζωηρας και ευγλωττως τα «ελατή-
ρια» της δωρεας του ταυτης.

Μη νομισετε οτι ετελειωσαν εως εδω οι πατριωται. Ευτυ-
χως, εις την Ελλάδα οι πατριωται εινε πολλοι, και, όταν
πρόκειται μονον περι λογων, ακόμη περισσοτεροι.

Ο σωρος των δεν εξηγητηθη ακόμη, — αφισα πολλας ε-
πιστολας να τας διαβάτωμεν αυριον — αλλα και εις ενα αλ-
λον σωρον, οπου οι διεθεται των 500 δραχμων κἀμνον πολ-
λα και διάφορα, ο πατριωτισμος δινει και πέρνει. (Α, συγ-
νωμην! διδε μονον ηθελα να ειπω.) Εινε ο σωρος των λογα-
ριασμων. «100 δραχμας δι' αυτό, 200 δι' το άλλο, 100 δι'
εκεινο, 50 εδω, 50 εκει. — αθροισμα: 500.» Αυτος εινε ο
τύπος των απαντησεων. Ενωσεται, οτι αν ηθελα να τας
αντιγράψω εδω με ολας των τας λεπτομερειας, η Κυριακή
μας θα ώμοιαζε με Ισολογιμὸν καμιάς Τραπεζης. Και
επειδη υποθετω οτι αυτο δεν θα σας ευχαριστουσε, θανάφε-
ρω ολιγους, δια να εννοησετε εξ αυτων και τους άλλους.
Ο τερπνότερος εινε βεβαιως ο Εργατικος Μύμηξ.

Αν ητο υπάλληλος Τραπεζης... θα τον εδιωχναν, διότι
τους Ισολογιμους του συντάσσει εμμέτρως. Ιδου:

Εν πρώτοις δια τον στόλο μας τον Εθνικόν	
Δραχμας: θα εδιδε εκατό.....	Δρ. 100
Δια διάφορα φιλανθρωπικά	
Δραχμας θα εδιδε πενήντα επτά.....	» 57
Δια πέντε απόρους συνδρομητας	
Τριανταπέντε θα εδιδε δραχμας.....	» 35
Δια πράγματα δε φωτογραφικης	
Δραχμας θα εξώδεκα ενενήντα τρεις.....	» 93
Δι' έξοδα μικρά, ποικίλα και πολλά	
Θα εξώδεκα καμιά δεκαπενταριά.....	» 15
Δι' ενα δε ποδήλατο καλό	
Δύο φορές θα εξώδεκα εκατό.....	Δρ. 200
Ητοι εν όλω τας πεντακοσιες δραχμας	
Θα εξώδεκα σε δυο-τρεις μέρες μονομιάς.....	Δρ. 500

Του Ζδ-Ζδ (ο οποιος
εινε και Ταμίας Συλλό-
γου,) ο λογαριασμος εχε
ως εξης:

«Θαγόραξα 4 μαθη-
τικά πιλίκια δια τινας
απόρους μαθητας. Δρ.
20. Θα ενεγραφα 20 συν-
δρομητας εις την Διαπλα-
σιν, Δρ. 140. Οχ προσ-
εφερα 100 δραχμας υπερ
της ανεγερσεως του Ναου
του Αγ. Νικολάου. Ε-
τέρας 150 υπερ του επί-
σης ανεγειρομενου Νοσο-
κομειου. Οχ έμοιραζα
Δρ. 75 εις τους πτωχους
της πόλεως μας. Θα εδι-
δα Δρ. 15 υπερ των πα-
θόντων Μακεδωνων. Εν
όλω Δρ. 500.»

Θελετε ακόμη ενα για
γούστο; Εινε της Αβ-
ρας το Πηλίου η

οποια αγαπα τα μικρα ταξειδια, αγαπα τα ζωα, αγαπα
την πατριδα της, αγαπα τους πτωχους και τέλος αγα-
πα το φαγοπιτι, (αλλά, ως ζωφίλος που εινε, το προ-
τιμα φυτοφγικόν, χωρις κρέας.) Αυτα τα εξηγει δια μα-
κρων εις την εξυπνην επιστολην της. Ο Ισολογιμὸς της
εινε ουτος: «100 Δραχ. δια μικρα ταξειδια, 100 υπερ του
Ελληνόπαιδος, 100 υπερ της ζωφίλου Εταιρειας, 100
υπερ του Ταμειου των Απορων, 100 δια γευμα: Το όλον
500» όλω στρογγυλοι αριθμοι, βλέπετε. Μη νομισετε ομως
οτι ελοι εινε τοςον ακριβεις. Πι: χ: ο Ιωάννης Π.
Ζωγράφος απαντα: «Εάν τις μου εδιδε 500 δραχμας,
τινας μεν εξ αυτων θα εδιδε υπερ του εθνικου στόλου, τινας
δε υπερ των πτωχων, τας δε λοιπας θα εκράτου.» Πό-
σας; δεν το λέγει. Εινε ο μόνος δια τον οποιον δεν γνωρί-
ζομεν αν ο εγωισμος του εινε μεγαλητερος του αλτρουισμου
του και της ειλικρινειας του.

Ας ρίψωμεν τώρα μιαν ματιαν και εις τους άλλους... Ι-
σολογιτάς. Ο Περσεύς θα εδιδεν 100 δραχμας υπερ των
βασανιζομενων Μακεδωνων και 400 υπερ πτωχων οικογε-
νειων. — Ο Αστήρ του Βεγα με τα μισα θα ενε-
γραφεν άπορα παιδια εις την Διαπλασιν, διότι «δι' της Δια-
πλάσεως μεγαλύνεται: το φρόνημα και τα παιδια σκέπτονται

«Νά της κἀμνη αερα.» (Σελ. 114, σελ. 6.)

ύψηλότερα», τὰ δὲ ἄλλα μισὰ θὰ διέθετον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. — Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς θὰ ἔκαμνε καὶ ὁ Σθενελαΐδας, ὁ ὁποῖος « ὀρέγεται καὶ βραβεῖου », ἀλλὰ... τὸν ἐπρόλαβαν ἄλλοι. — Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς, ἀπαντῶσα ἐμμέτρως, θὰ τα ἐμοίραζε μεταξὺ τοῦ Παναγίου Τάφου, τῶν πτωχῶν καὶ ἄλλων εὐεργεσιῶν. — Ἡ Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου θὰ ἔδιδεν 100 δρ. εἰς τὰ ἀδέλφια τῆς, μὲ τὴν συμβουλήν νὰ μὴν ἀγοράσσουν γλυκίσματα ἀλλὰ χρήσιμα πράγματα, ὅπως δὰ καὶ αὐτὴ μὲ τὸ ὑπόλοιπον θὰ ἠγόραζεν ἓνα ποδήλατον, μίαν σφαῖραν τῆς γῆς, Σῆμα, Μικρὰ Μυστικά, βιβλία τῆς Διαπλάσεως κτλ. ἀλλὰ νὰ μείνουν καὶ 20 δραχμαὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Μπράβο! — Ὁ Ἀερον αὐτῆς θὰ ἐνέγραφε 14 συνδρομητῆς, θὰ ἔδιδε 30 δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ « Ἑλληνόπαιδος », θὰ ἠγόραζε δύο λαχειοφόρους τῆς Ἑθνικῆς, θὰ ἐμοίραζε 60 δραχμὰς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τα ἐκρατοῦσε διὰ βιβλία, δι' ἀλληλογραφίαν καί... διὰ κανένα γλυκίσμα (ἓνα μόνον;) — Τὰ ἴδια καὶ ἡ Φιλόπατρις Ἰάς, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι προσθέτει εἰς τὴν ἰσολογισμὸν τῆς ἓν ὠρολόγιον καὶ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν. — Ὁ Βασίλειος τῶν Ρόδων διαθέτει πρῶτα-πρῶτα εἴκοσι δραχμὰς πρὸς ἀγορὰν γλυκισμάτων ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον Πετρίτση (διατὶ ὄχι καὶ ἀπὸ κανένα ἄλλο;) — Ὁ Τύλος Ὀστίλλιος αὐτῶν ἀξάνει τὸ κονδύλι τῶν γλυκισμάτων εἰς δρ. 25. — Ὁ Μελαγχολικός Ἐρημίτης, ἂν καὶ ἐρημίτης, δὲν λησμονεῖ καὶ μίαν καινούργη ἐνδυμασίαν διὰ τὸν ἑαυτόν του. — Ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, δικαιολογοῦσα τὸ κονδύλι τῶν ἀτομικῶν ἐξόδων, λέγει ὅτι τὸ βάζει « χάριν τοῦ στοιχειώδους ἐγωϊσμοῦ, ὃν πᾶς τις ὀφείλει νὰ ἔχη. » Βεβαίωτατα! — Ὁ Τσίρος θὰ ἠγόραζεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ὅλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως, « ἐκτὸς τοῦ δευτέρου, ὁ ὁποῖος ἐξηγλήθη, διὰ νὰ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι οὐδὲνδὲ στερεῖται. » — Ὁ Νεαρός Ἡθοποιὸς θὰ ἔκαμνε κ' ἓνα ταξεῖδι ἕως τὰς Ἀθήνας, « διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν Διάπλασιν καὶ τοὺς φίλους τῆς, νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠραίαν πόλιν μὲ τὰς ἀρχαῖότητας τῆς, καί... νὰ γυρίσῃ ἀπάνταρος πάλιν εἰς τὴν ἐστίαν του. » — Ἡ Κίτρινη Μάσκα ἐνθυμεῖται καὶ αὐτὴ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἀλλὰ δὲν διαθέτει παρὰ 2 μόνον δραχμὰς. Τὶ ἐλιγαρκῆς λιχουδα! — Τὸ ἰδιαιτέρον τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας δὲν εἶνε μόνον ἡ καλογραμμένη ἐπιστολή του, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι δὲν λησμονεῖ νὰγοράσῃ... ἓνα ζευγάρι παπούτσια καὶ ἓνα καπέλο! — Ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Εἰρήνης θὰ ἔδιδεν 100 δραχμὰς καὶ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παιδῶν. « Ἄν καὶ τὸ ποσόν, λέγει, ὄχι πολὺ μεγάλο, θὰ εἶχα ὅμως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σκέπτωμαι ὅτι πᾶν ὀλίγον προστιθέμενον εἰς ἄλλο ὀλίγον γίνεται πολὺ, καὶ ὅτι μὲ τὰς 100 δραχμὰς, παιδιὰ δυστυχέστερα ἡμῶν, θὰ εὕρισκαν εἰς τὰ καθαρὰ κρεβάτια ἀνάπαυσιν καὶ ταξεῖαν ἀνάρρωσιν. »

« Ἐγὼ μανίαν διὰ τὰ μεγάλα κυνήγια. » (Σελ. 217, στήλ. α'.)

Τὸ ἴδιον μοίρασμα, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον, — πάντοτε μεταξὺ τῶν πτωχῶν, τῆς Διαπλάσεως, τοῦ Στέλου, τῆς Μακεδονίας, τοῦ Ἁγίου Τάφου, τῶν Νοσοκομείων καὶ τῶν ἀτομικῶν ἀναγκῶν, — κάμνουν καὶ οἱ ἐξῆς: Παναγιῆς Γρ. Ἀύγουστατος, Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν, Μυστηριώδης Φύσις, Ἀήττητον Πήλιον, Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, Πίθηκος τοῦ Βορνέου, Ἀσπρη Πασχαλιά, Ἀστερόεις Οὐρανός, Ἀρμονία τοῦ Κόσμου, Χαρούμενη Καρδούλα, Πανταχοῦ Παρών, Ἀλιεὺς τοῦ Κραυσίνδωνος, Χαρατῶν Γονέων, Ταπεινὸ Γίασεμί, Νύμφη τοῦ Σηκουάνα, Φρᾶ Διάβολος, Κόκκινον Κρίνον, κτλ. κτλ.

Τῶν τεσσάρων τελευταίων μοῦ ἤρσαν ἰδιαιτέρως αἱ ἐπιστολαί, προπάντων δὲ τοῦ Φρᾶ Διαβόλου, (ὁ ὁποῖος μοῦ ἐξηγεῖ διατὶ διαθέτει τὰ χρήματά του ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαιδος, τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων καὶ πρὸς ἀγορὰν χρυσοδέτων τόμων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης.) καὶ τῆς Νύμφης τοῦ Σηκουάνα, ἡ ὁποία προλογίζει μὲ μίαν χριτωμένη φανταστικὴν διήγησιν. Δὲν εἴμπορῶ ὅμως νὰ τα ξανπῶ διότι θὰ ἦτο πολυλογία.

Ἐν τούτοις μένου ἀκόμη καμμιὰ πενήντα ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν ἰσολογιστῶν. Τοὺς ἀφίνομεν καὶ αὐτοὺς δι' αὐριον, πρῶτον διότι καὶ αὐριον πρέπει νὰ ἔχωμεν ποικιλίαν, δευτέρον διότι σήμερα κάμνει παρὰ πολλὴν ζέστην διὰ νὰ κρατῆ κανεῖς... λογαριασμούς, καὶ τρίτον:

Γιατὶ τὸ τί ἐτραβήξαμε
Μὲ τοῦτο τὸ ἀσκέρι,
Μονάχα τὸ κεφάλι μας,
Χριστιανοί, τὸ ξέρει...

διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τοὺς στίχους τοῦ Σουρῆ, τοὺς ὁποίους, σὰς βεβαίω, πάρα πολὺ συχνὰ ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἔχω νὰ κάμω μὲ ἀπαντήσεις καὶ Διαγωνισμούς...

Φέρε ἴδωμεν τώρα (τὸ φέρε περιττόν, παρτηρεῖ ἡ Κική, διότι πρὸ πολλοῦ τοὺς ἔχομεν φέρῃ εἰς τὸ τραπέζι.) ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τώρα καὶ τοὺς καθ'αυτὸ Διαπλασιοφίλους, ἐκείνους δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι διαθέτουν ὀλόκληρον τὸ ποσόν, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως, ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ, παραδείγματος χάριν, θὰ ἠγόραζεν ὅλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως, ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της μέχρι τοῦ 1900 (τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνεγράφη.) Θὰ ἠγόραζεν ὅλα τὰ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης, « ἐκπληροῦσα ἓνα ἐκ τῶν δικασιτέρων τῆς πόθων » καὶ θὰ ἐνεγράφετο συνδρομητρία... ἕως τέλος τῆς ζωῆς της. — Ἐβ-χομαι ἡ ζωὴ της νὰ εἶνε τόσο μακρὰ, ὥστε νὰ μὴν ἀρκοῦν οὐτὲ αἱ 500 δραχμαὶ δι' ἰσόβιον συνδρομῆν.

Ὁ Μικρὸς Ἀβδηρίτης, δι' ἓνος ὠραίου ἀλλὰ πολὺ ἐκτενούς ὄνειρου, ἔρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον μας καὶ ἀντιλαμβάνεται « ἰδίαις αἰσθήσεσι τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους εἰς τοὺς ὁποίους χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων ὑποβάλλεται ἡ φίλη των Διάπλασις », καὶ διαθέτει τὰς 500 δραχμὰς ὑπὲρ τῆς εὐδοξείας τοῦ περιοδικοῦ μας, τοῦ πραγματικοῦ τῆς ἡλικίας μας ἐντροφημάτος. — Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται τὸ « ποῦ εἶνε τες; » τοῦ Νιαγάρα...

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ διέθετον τὰ χρήματα των ὁ Ἑλλήν Ἀθλητῆς, ὁ Μουσηγέτης Ἀπόλλων, (ὁ ὁποῖος « θὰ ἐπλήρυνε τὴν συνδρομὴν ξεῦρετε πόσων πτωχῶν παιδῶν; συγγνώμην μὲ στιγμῆ: »

Ἐ' 0' 18
20 62 1/2 |||||
4

ἔτσι τὸ ἔχει, ἀπαράλλακτα) ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου, (ὁ ὁποῖος θὰ ἐνέγραφε πενήντα ἀπόρους μὲ τὰ Σήματά

των, οἱ ὁποῖοι σιγὰ-σιγὰ, ξεσπαθώνοντες καὶ αὐτοί, θὰ ἐγίνοντο χιλιοί!) τὸ Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ (τὸ ὁποῖον θὰ διέθετε τα τρία τέταρτα τοῦ ποσοῦ διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις μὲ περισσότερα τυπογραφικὰ φύλλα καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, χωρὶς νὰ εἰσεβῇ ὅτι δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται χιλιάδες!) ὁ Μενελικ (ὁ ὁποῖος θὰ διέδιδε τὴν Διάπλασιν εἰς ὅλην τὴν Ἀβουσιανίαν) ὁ Νυκτοκόραξ, (ὁ ὁποῖος θὰ ἠγόραζε μὲν 5 λαχειοφόρους, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ 50,000 δρ. καὶ τότε νὰ γίνῃ εὐεργέτης τῆς Διαπλάσεως καὶ νοῦνδὲς ἀπειραχθῶν συνδρομητῶν, — δηλαδὴ, ζῆσθε Μαῦρε μου νὰ φᾶς τριπύλλι!) ἡ Ἀριστέα Νικολαΐδου, ὁ Ἰωάννης Δημητριάδης, ὁ Τυδεύς...

Ἄλλ' ἐνοεῖτε, ὅτι οἱ φίλοι καὶ εὐεργεταί τῆς Διαπλάσεως εἶνε πάρα πολλοί, καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, μὲ τὰς θερμότητάς μας εὐχαριστίας, νὰ τοὺς ἀναβάλωμεν... Καὶ ἐπιστρέφομεν πάλιν εἰς τοὺς ἀντάρτας, εἰς τοὺς μεμονωμένους, εἰς ἐκείνους ποὺ λέγουν κάτι, τὸ ὁποῖον ἄλλος δὲν εἶπεν.

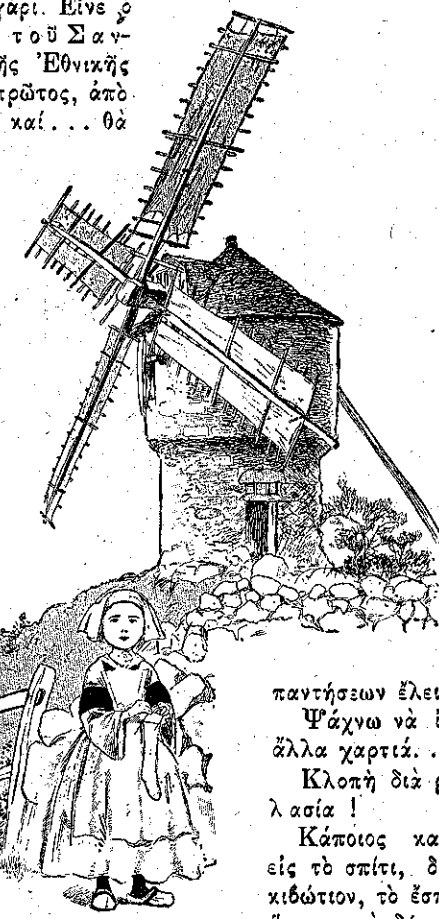
Ἄ! ἔκαμν λάθος! ὑπάρχει κ' ἐδῶ ἓνα ζευγάρι. Εἶνε ὁ Νῆκος Κατερινόπουλος καὶ ὁ Μιμητῆς τοῦ Σανταρόζα. Καὶ οἱ δύο θάγοραζαν μετοχὰς τῆς Ἑθνικῆς Τριπέλης, ἀπὸ τὰς νέας λαχειοφόρους. Ἄλλ' ὁ πρῶτος, ἀπὸ τοὺς τόκους, θὰ ἔκαμνε διάφορα μικρὰ πράγματα καί... θὰ ἔτρωγε καὶ μίαν πάστιν εἰς ὑγείαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ του ἔδιδε τὰς 500 δραχμὰς ἂν ὅμως ἐκέρδιζεν εἰς τὸ Λαχεῖον, ἔ, τότε θὰ ἦτο πολὺ γενναϊότερος! (« Ἴσως θὰ ἔτρωγε δύο πάστες. »)

Δὲν φαντάζεσθε τί ἀκριβεῖς, τί λεπτομερεῖς ποῦ εἶνε οἱ λογαριασμοὶ του. Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἐλεήμονα πρακτικότητά τὸν ὑπερβίνει ὁ Μαῦρος Ἀετός. Αὐτὸς δὲν θὰ ἐχάριζε τὰ χρήματά του εἰς κανένα. Θὰ τα ἐδάνειζε μόνον εἰς πτωχοὺς. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ μεγάλου τόκου, τὸν ὁποῖον πέρνουν οἱ τοκογλύφοι, αὐτὸς θὰ ἤρκετο εἰς μικρότερον... πολὺ μικρότερον... ἐν ἐλ-λειψῇ δὲ αὐτοῦ, ὅτι του ἔφθανεν ἡ ἀγάπη, ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ αἱ ἐγκάρδιαι εὐχαί. Ὑπὸ τούτοις ὄρους, μοῦ φαίνεται, τὸ δανείζω δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ χαρίζω...

Ὁ Φωνογράφος τοῦ Ἐδισσῶν εἶδεν ἓνα ὄνειρον. Λησταὶ ἐπέπεσαν ἐναντὶν ἓνος δυστυχούς καὶ του ἐξήτουσαν χρήματα διὰ νὰ μὴ τον φονεύσουν. Ἐνοεῖται ὅτι ὁ φίλος μας ἔδωκε τὸ πεντακοσάριό του καί... ἐξύπνησεν. — Ἡ Λάτρις τῆς Μουσικῆς, Ἑλληνίς καὶ Ὀρθόδοξος, λατρεύουσα Ὀρθοξείαν καὶ Πατρίδα, Χριστὸν καὶ Ἑλλάδα, θὰ ἔδιδεν ὅλα τῆς τὰ χρήματα ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. — Τὸ Ρόδο τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς προηγουμένης Κυριακῆς μας, θὰ ἴδρυνε Σχολὴν τυφλῶν καὶ κωφῶν, ὡς ἐκεῖναι που λειτουργοῦν εἰς τὴν Εὐρώ-πην. Δὲν θὰ ἔφθαναν βέβαια 500 δραχμὰι, ἀλλὰ τὸ Ρόδο τῆς Ἀνατολῆς ἐλπίζει ὅτι θὰ εὕρισκε καὶ ἄλλας. — Ὁ Θυρωρὸς τοῦ Παράδεισου « θάπῃρχετο μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν εἰς ξένην χώραν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρὸς εὐρεσιν τύχης ἐνοίκης. » Ἄν ὅμως ἦτο πλούσιος, τότε θὰ ἠγόραζεν ἓν ὄργανον πρὸς ἐκμάθησιν μουσικῆς. — Ὁ Ἀίθος Σισύφου φαντάζεται ὅτι κινδυνεύει νὰ πνιγῇ ἓνας γέρον, ὅτι κανεῖς δὲν τοῦμὰ νὰ πῆσῃ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τον σώσῃ, καὶ αὐτὸς προσφέρει τὰς 500 δραχμὰς διὰ νὰ εὐρεθῇ κάποιος σωτήρ. Πολὺ πρῆργον! — Ὁ Ἀάλος Τέτριξ θὰ ἐπήγαινε νὰ κυνηγήσῃ, διότι ἔχει μανίαν διὰ τὰ μεγάλα κυνήγια, « ὄχι ὅμως ἐδῶ, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀφρικὴν,

ἔδου ὑπάρχουν λέοντες, ἐλέφαντες, πάνθηρες καὶ πίθηκοι. » Καλὴν ἐπιτυχίαν! — Ἡ Μικρὰ Σεισορὴ θὰ ἠγόραζεν ἓνα ἀνεμόμυλον « ὅπως αὐτοὺς που εἶδεν εἰς τὴν Ἑλβετίαν, κατὰ τὸ τελευταῖον τῆς ταξεῖδι εἰς τὴν Εὐρώπην, πέ-ρυσι τὸ καλοκαίρι, καὶ θὰ ἐγίνετο μωλωνοῦ νὰ ζῆ ἐκεῖ, διότι αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς ἀρέσει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην... » Πολὺ ἐπικίνδυνος ρομαντισμός!

Ὅμως ἐβράδευατεν... ἐσκοτείνιασε... δὲν βλέπομεν πλέον νὰναγνώσωμεν... εἴμεθα καὶ ζαλισμένοι. Αἱ ἀδελφοὶ προτεῖνουν νὰ τὰφίσωμεν δι' αὐριον καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Σύνταγμα, — διὰ τὸ Ζάππειον εἶνε ἀργά, — νὰ πάρωμεν ὀλίγον ἀέρα. Δέχομαι τὴν πρότασιν καὶ τὰς στέλλω νὰ βάλουν τὰ καπέλα των. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ φυλάττω τὰς ἀπαντήσεις. Καὶ ἐκείνας μὲν τὰς ὁποίας εἶχαμεν ἀνα-γνώσῃ καὶ καταγράψῃ, τὰς ἐφύλαξα ἀμελῶς — δὲν θὰ μ' ἐμελλε καὶ πολὺ ἂν ἐχάνοντο, — εἰς τὰ συρτάρια τοῦ τρα-πεζοῦ. Τὰς δὲ ἄλλας, δηλαδὴ τὰ ἀδιάβαστα ὑπόλοιπα τῶν σωρῶν, τὰ ἐδίπλωτα καθὲν χωριστὰ, καὶ τὰ ἐκλείδωτα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤμουν βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε κανὲν δυσά-ρεστον ἐπεισόδιον.

« Θὰ ἐγίνετο μωλωνοῦ... » (Σελ. 217, στήλ. β'.)

Τὸ πρῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐξύπνησα ἐνωρίς καὶ κατέβηκα πρῶτος εἰς τὸ Γραφεῖον. Ἐσκόπευα νὰ ἐξακολουθῶ τὴν ἐργασίαν μόνος μου, καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξύ κατέβαιναν αἱ ἀδελφαί, τόσω τὸ καλλίτερον.

Φαντασθῆτε ἕως τὴν ἐκπλη-ξίν μου, ὅταν πλησιάσας τὸ χρηματοκιβώτιον διὰ νὰ το ἀνοί-ξω καὶ νὰ παραλάβω τοὺς σω-ρούς, ἐμεῖνα... μὲ τὸ κλειδί στὸ χέρι!

Διότι τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο σπασμένον... παραβιασμένον.

Τὸ ἀνοίγω μὲ μίαν σπρωξίαν, κυττάζω μέσα... δια ἀνω-κάτω! Καὶ τὰ δέματα τῶν ἀ-παντήσεων ἐλείπαν!

Φάχω νὰ ἰδῶ μήπως ἀνεκατόθησαν μὲ τὰ ἄλλα χαρτιά... Τίποτε! τίποτε!

Κλοπή διὰ ρήξεως!... Ληστεία!... Λη-λασία!

Κάποιος κακοῦργος θὰ ἐβῆκε τὴν νύκτα εἰς τὸ σπῆτι, διηφύθη φυσικὰ εἰς τὸ χρηματο-κιβώτιον, τὸ ἔσπασε ὄχι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἤρπασε τὰ δέματα τῶν σωρῶν, νομίσας, καθὼς τα εἶχα ἔτσι τυλιγμένα καὶ ἀραδιασμένα, ὅτι ἦσαν χαρτονομίσματα ἢ μετοχάι... καὶ ἀπ-

ἔδῶ πᾶν οἱ ἄλλοι!

Ποῖος νὰ τῶλεγε καὶ νὰ μὴ γελάσω! « Ὅτι θὰ ἐκλέπτον-το τὰ φανταστικὰ πεντακοσάρια τῆς Κυριακῆς μας!

Φωνάζω: — Βάσο!... Βάσο!... Καμμιὰ ἀπάντησις.

Μὰ τί τρέχει; Δὲν ἐξύπνησε ἀκόμη αὐτὸς ὁ τεμπέλης; Δὲν κατέβηκε;

Ἀναβαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν του, καταβαίνω, φάχω, φω-νάζω, — Βάσος πουθενά...

Ὡ! τὸν ἄθλιον! Ἐφυγε! ἐξηφανίσθη! Αὐτὸς λοιπὸν ἔσπασε τὸ χρηματοκιβώτιον! Αὐτὸς ἐπῆρε τὰς ἀπαντήσεις! Αὐτὸς κατέστρεψε τὴν Κυριακὴν!...

Πραγματικώς τὰ ρούχά του έλειπαν. Δέν ύπήρχεν άμφοβόλια ότι ό δράστης ήτο αυτός. Νά τί θά πῆ νά έχης εἰς τό σπίτι σου ύπηρετήν χωρίς συστατικόν!

Και τώρα; Γρήγορα εἰς τὰ Πιθαράδικα... εἰς τοῦ θεῖου του. Και εἵπαιτα εἰς τήν Ἀστυνομίαν.

- Εὐτυχώς εἰ θεός δέν εἶχεν ἐξέλθῃ ἀκόμη.
— Εἶπαθε ὁ κύριος Οἰκονομακόπουλος;
— Μάλιστα! καί σεις;
— Εἶμαι ὁ Ἀνανίας τῆς Διαπλάσεως.
— Χαίρω πολύ.
— Νά σας πῶ, σᾶς παρακαλῶ μήπως ἔχετε ἕνα άνεψιόν, τοῦνομο Βάσον;

— Μάλιστα. Γιατί;
— Μήπως ξεύρετε ποῦ εἶνε;
— Ὅχι, διότι ἔχω νά τον ἰδῶ πολὺν καιρό... Δέν εἶνε καλῆς διαγωγῆς καί δέν ήθελα σχέσεις μαζί του.

— "Αχ, κύριέ μου!..
— Γιατί στεναίξετε;
— Τόν εἶχαμε ύπηρετή στό σπίτι, καί ἀπόψε τῆ νύκτα ἔσπασε τό χρηματοκιβώτιο, τῷ ἄδειασε κ' ἔφυγε.

— Καλῆ τί μέ λέτε; Καί ἐπήρε πολλά;

- Μά καμμιά διακοσριά...
— Χιλιάδες;!...
— Ὅχι δά... μονάδες.
— Δραχμάς;
— Ὅχι... ἐπιστολάς..
— Ἐπιστολάς; Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ.

"Ἡρχισα νά ἐξηγεῖμαι. Ἀλλά δέν ἐπρόβησα νά τελειώσω, διότι ὁ θεός τοῦ Βάσου ὕψωσε τοὺς ὤμους καί μου ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Ὅχι ἀδελφέ! ἐφώναξε. Ποῦ ἤλθατε ἀπό τό χάραγμα νά με ἀνησυχήσετε γιά τέτοια ὑπόθεσι. Γράμματα; Καί δέν γράφετε ἄλλα; Τί τα ήθελατε; Τουρσί θά τὰ κάμνατε; Τό παιδί ἔκαμε λάθος... ἐνόμισε πῶς εἶνε ἑκατοστάρικα...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δέκοψα, πεντακοσάρικα...
— Ἀδιάρρορον! τὰ λάθη εἶνε διὰ τοὺς ανθρώπους!

'Απελπισία! Ἀφισα τόν λαμπρόν αὐτόν θεῖον τοῦ λαμποῦ του άνεψιοῦ καί ἐπήγα εἰς τήν Ἀστυνομίαν. Θά το πιστεύσετε; Τὰ ἴδια μ' ἐπερίμεναν κ' ἐκεῖ! Ὁ Ἀστυνόμος μάλιστα, ἄμα ἔμαθε τό «ἀσήμενον» τῆς κλοπῆς διὰ τήν ὁποίαν «ἔκαμνα τόσην φασαρίαν», ἐμουρμούρισε τήν τουρκικήν παροιμίαν: ο ὕζ οὐν ἄχ μα κ (ψηλός ἄνθρωπος, βλάκας, —διότι ξεύρετε, ἔχω τό ἀτύχημα νά μῆν εἶμαι Ζακχαῖος,) καί συνωφρωθή τόν ἄγγριος, ὥστε φοβηθῆς καμμίαν... δικαίαν ἐπίθεσιν, ὡ χό μῆ ν ἄ π ι ὶ ὠ ν...

Καί ὅμως ἡ Κυριακή μας ἐκινδύνευε νά ματαιωθῆ. Μά ήτο δυνατόν νά γίνῃ, χωρίς νά λάθωμεν ὑπ' ὄψει τόσας ἀπαντήσεις; Καί ποῖος ξεύρει μήπως δέν ἦσαν αἱ καλλιτέραι;

"Ε, λοιπόν! ξεύρετε εἰς τό τέλος πῶς μ' ἐλυπήθη; Ὁ Βάσος—ὁ ἴδιος ὁ Βάτος! Τό ἴδιον βράδυ ἔλαβα διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἕνα γράμμα, ἢ μάλλον δύο γράμματα εἰς τόν ἴδιον φάκελον. Τό ἕνα ήτο τοῦ Βάσου καί ἔγραφε:

«Πειραιεύς, (δῶδν καί ἀριθμὸν μὴ γυρεύετε) τῆ 11 Ἰουνίου,
«Σεβαστέ μου κύριε Ἀνανία,

«Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ διὰ τό ἀπεννοημένον μου διάβημα. Ἄχ! ἐνόμισα ότι τό χρηματοκιβώτιον εἶχε χρήματα καί ἐπειδή, ξεύρετε, ἐσκόπευα νά φύγω εἰς τήν Ἀμερικὴν... Νά, τώρα ἔχασα καί τήν μικρὴν θέσιν ποῦ εἶχα καί κρύπτομαι ὡς φλόγιδος... Ποῖος πταίει ὅμως; Ἡ κυρία Διάπλασις ποῦ ἔχει εἰς τό σπίτι της χρηματοκιβώτιον, χωρίς νά ἔχῃ χρήματα μέσα. Ἄς εἶνε, τήν συγχωρῶ. Καί ἄς κρατήσῃ τόν μισθόν μου, διὰ νά το ἐπιδιορθώσῃ.

«Ὅσον διὰ τὰ γράμματα ποῦ τὰ ἐπῆρα διὰ χαρτονομίσματα καί τα ἐπήρα, — ὕστερα εἶδα τό λάθος μου, ἀλλά ἦταν ἄργά. Ἐπειτα δέν ἀξίζουν τίποτε. Δέν ἀξίζουν οὔτε τὰ ταχυδρομικά ποῦ θά ἐπλήρωνα διὰ νά σᾶς τα ἐπιστρέψω... Ἐχω διαβάτῃ Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως καί ξεύρω ἀπό ἀπαντήσεως.

"Ε, λοιπόν, αὐτὲς εἶνε σαγῆδες καί ἀνόητες. Μόνον μία εἶνε καλῆ καί σᾶς τήν ἐσωκλείω. Δέν με βραστοῦσε ἡ καρδιά μου νά τήν σχίσω, ὅπως ἔσχισα καί τὰς ἄλλας. Ἡ καλοσύνη μου αὐτῆ ἄς με ἐξαγνίσῃ ὀλίγον ἀπό τό ἔγκλημά μου.

«Σᾶς χαιρετῶ,
«Ὁ πρῶν ὑπηρετῆς σας
• Βάσος.

'Η ἄλλη ἐπιστολή ήτο τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων. Τί τα θέλετε! Μασκαρᾶς, κλείπτῆς, ἀναιδῆς, ἀσύστατος αὐτὸς ὁ Βάσος! ἀλλὰ ξευπνος καί μὲ γούστο. Διότι πραγματικῶς, ἢ ἀπάντησις ποῦ εὐδόκησε νά σώσῃ ἀπὸ τήν καταστροφῆν, εἶνε πρῶτης τάξεως. Καλογραμμῆν, πρωτότυπη, εἰλικρινῆς, νεοικονομική, πρακτική, ἀλλὰ καί εὐγενῆς, καί ποιητικῆ ἀκόμη. Τελος πάντων ἡ καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας.

'Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, διὰ νά κρίνετε καί μένοι σας:

«Φιλτάτη Διάπλασις,

«Ἡ ἐρώτησις τῆς Κυριακῆς μὲ ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις, Ἐως τώρα δι' ὅτι ἐσκεπτόμην, δι' ὅσα ἄνευροπόλου, δέν ἐχρησιάζομην εἰμὴ χρήματα καί τώρα ὅτε μου δίδουν πεντακοσίας δραχμᾶς—κατὰ φαντασίαν, ἔστω—σκέπτομαι εἰς τί θά τα; ἐχρησιμοποιοῦν! Νά τὰς μοιράσω εἰς τοὺς πτωχοὺς,—ήτο ἡ πρώτη μου σκέψις! ἀλλὰ πόσοι πτωχοὶ εἰς τόν κόσμον, καί πόσον ὀλίγα τὰ διὰ τούτους χρήματα! Νά ἀγοράσω βιβλία, τετράδια, χαρτιά, πέννες, μαλῶδια; οὐ, ἔχω ἕνα σωρ ἀπ' αὐτά! Γλυκίσματα; τὰ χρήματα περισσεύουν! Ἄ, νά κάμω τόν γύρον τοῦ κόσμου; Δέν φθάνουν! Τί; τί, λοιπόν; Καί ἐσκεπτόμην, ἐσκεπτόμην. Αἰφνης ἤκουσα τήν φωνήν τῆς μαῖς μου νά μου λέγῃ: Μά λοιπόν, Δελέ, (ἔτσι με φωνάζουν στό σπίτι) δέν βλέπεις ποῦ ἐβράδυνας, καί εἶνε ὡς νά μαζεύσῃς τίς κόττες σου, καί νά τίς βάλῃς νά κοιμηθῶν;» (Ἐδῶ, Διάπλασις μου, πρέπει νά ανοίξω μίαν παρένθεσιν διότι πρέπει νά εἰδείρῃς ὅτι οὐδέν ἄλλο ζῶον ἀγαπῶ τόσον ὅσον τὰς ὄρνιθας. Ἐχω μανίαν μὲ αὐτάς... ἀλλὰ θά τα ποῦμε ἄλλην φορᾶν. Καί τώρα κλείνω τήν παρένθεσιν, καί εἰς τό προκειμένον.)

Λοιπόν, ἐπήγα, ἐμάλευσα ὅλες τὰς κόττες μέσα, τὰς ἔκλεισα εἰς τόν ὄρνιθῶνα καί ἔμεινα ἐκεῖ ὀλίγον διὰ νά ἐπιθεωρήσω τό κοτέτσι, εἰάν ήτο καθαρόν, ἀσβεστωμένον, εἰάν δέν εἶχε τρύπες εἰς τοὺς τοίχους, κ.τ.λ. ὅπως κάμνω κάθε ἡμέρα.

«Ἀλλά... ἀλλὰ παρετήρουν μίαν ἀλλαγῆν εἰς τόν ἐαυτόν μου. Κάτι ήθελα καί δέν ήξευρα τί. Ἡμουν σκεπτική, πολὺ-

EIKONES BRABEYΘENTON
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
[Image of a young girl]
ΖΑ Π Π Σ
Βραβευθεῖσα
Εἰς τὴν 15 Κυριακῆν τῆς Διαπλάσεως
[Ἰδε φιλ. 13—14, σελ. 107.]

σκεπτική! Ἐστρεψα περίξ μου οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι καθαροσβεστωμένοι τοῖχοι δέν μοῦ ἐφάνησαν γελαστοὶ ὡς ἄλλοτε. Τὰ παράθυρα μὲ τὰς ξυλίνας κιγκλίδας, πολὺ ὀλίγον φῶς καί ἄερα ἔφεραν. Αἱ φωλαὶ, κείμεναι κατὰ γῆς καί ἐξ ὀλίγων ἀχῶρων ἀποτελούμεναι, τίποτε τό κομψόν δέν εἶχαν, τίποτε τό ὠραῖον. Ἐξῆλθα. ὄχι διότι ἐκινδύνευσα νά πάθω ἀπὸ ἀσφυζίαν ἐντὸς τοῦ ὄρνιθῶνος,—ὅπως συμβαίνει πολλάκις εἰς πολλοὺς καθαρὸς (!!!) ὄρνιθῶνας,—ὄχι, τὰ πάντα ἦσαν καθαρὰ ἐκεῖ μέσα, τὰ πάντα ἐν τάξει. Ἀλλὰ ἐξῆλθα διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἔπρεπε νά τακτοποιήσω καί τὸν περίβολον τοῦ ὄρνιθῶνος, νά ἐτοιμάσω διὰ τὸ πρῶτὸν τὸ φαγητόν καί τὸ νερόν τῶν ὄρνιθων. Ἐνῶ ἡ χεῖρ μου ἔστυρε τήν ἐξηθρωμένην θύραν τοῦ ὄρνιθῶνος καί οἱ δάκτυλοί μου περιστρέφον τήν κλειδα ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ σκουριασμένου κλειθροῦ, μία σκέψις διήλθε τοῦ νοῦ μου: Ἄχ, ἄς εἶχα ὀλίγα χρήματα, καί ὅλα αὐτὰ τὰ παλαιὰ, τὰ γέρινκ, θά ἐγίνοντο νέα! Ἐστρεψα καί εἶδα τό συρματοπλεκτόν δίκτυον, τό περικλείον τὸν περίβολον τοῦ ὄρνιθῶνος. Τὸ ἔχω πλεῖθ ἐγὼ μὲ τόσον κόπον! Ἀλλὰ τί σκουριασμένον, τί στραβοπλεγμένον ποῦ εἶνε! Ἄχ, ἄς εἶχα πάλιν ὀλίγα χρήματα! Ἐγείμισα μίαν μεγάλην λεκάνην μὲ δροσερὸν καί διαυγῆς νερόν καί ἔριψα κατὰ γῆς τήν τροφήν. Ἄχ! ἂν εἶχα ὀλίγα χρήματα, θάποκτοῦσα ἐν ὠραῖον ποτιστήριον,—εἶνε, ξεύρεις;—κάτι ἐπίτηδες διὰ τὰς ὄρνιθας,—διὰ τοῦ ὁποῖου θ' ἀντικαθίσταν τὴν ἀκομψὸν αὐτὴν λεκάνην. Ὅθ' ἡ γόραξα ἐπίσης μίαν ὠραῖαν φάτινν διὰ τὴν τροφήν τῶν ὄρνιθων ἀντὶ νά τὴν ῥίπτω κατὰ γῆς! Ἄχ, ἄς εἶχα 500 δραχμᾶς ἰδικᾶς μου! Ὅθ' αὐτοῦ ἔφθαναν νά κάμω ἕνα ὠραῖον μικρὸν καί κομψόν ξύλινον ὄρνιθῶνα ἀντὶ τοῦ κτιστοῦ αὐτοῦ, ὅστις κάθε λίγο θέλει ἀπελύμανσιν μὲ θεῖον διὰ νά ψοφήσουν τὰ παράσιτα. Ὅθ' αὐτοῦ ἔφθαναν νά κάμω ἕνα μέγαν ὠραῖον φεγγίτην ἐπὶ τῆς στέγης, ἀντὶ τῶν ἑλεεινῶν αὐτῶν παραθύρων, μὲ τὰς ξυλίνας κιγκλίδας. Ὅθ' αὐτοῦ ἔφθαναν νά ἀγοράσω ἐν συρματοπλεκτόν δίκτυον εὐρωπαϊκόν, διὰ νά περιβάλω τὴν αὐλήν...

«Ἀλλὰ τί τρέχει; ἡ μελαγχολία μου ἀπέπτῃ! Ἐκλεισα γρήγορα τὴν θύραν τοῦ ὄρνιθῶνος καί ἔτρεξα εἰς τὸ γραφεῖον μου φωνάζουσα: Εὐρηκα! εὐρηκα! Καί πράγματι, δέν εὗρον σπουδαιότατον; Μὴ νομίσης δά, πῶς εὗρον 500 δρ.!! Ὅχι! ἀλλὰ κάτι ἐξ ἴσου σπουδαῖον: τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς! Ἴδου λοιπόν κατὰ ποῖον τρόπον—ὀμιλῶ εἰλικρινέστατα—θὰ ἐχρησιμοποιοῦν τὰς 500 δραχμᾶς, τὰς ὁποίας δυστυχῶς δέν ἔχω,

καί ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μπαμπᾶς μου δέν μοῦ δίδει οὔτε τὰς 100!

«Σὲ φιλῶ ἢ φίλῃ σου
«Δουκίσσα τῶν Σαλώνων»

'Η Κυριακή μας συνεπληρώθη. Τρέχω εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν, τῆς παραδίδω τὰ χειρόγραφα καί τὴν παρακαλῶ νά κάμῃ ἀμέσως τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων. Καί ἰδοὺ ὁ κατάλογος, τὸν ὅποιον μοῦ παρέδωτε μετ' ὀλίγον:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουκίσσα τῶν Σαλώνων [15Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑψιπέτης Ἀετός [12Ε].— Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης, [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰθέρ [9Ε] — Μακρολαμῆς [7Ε] — Ἀνδρεία Σουλιώτις [6Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκαστον): Ζουλέικα. — Μαῦρος Ἀετός. — Ὑδρα. — Μανδραρινοφάγος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκαστον): Νάρκισσος. — Ἐργατικός Μύριελ. — Φρᾶ Διάβολος. — Νύμφη τοῦ Σηκουάνα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκαστον): Ἀπαυγάουσα Ἡώς, — Μικρὸς Δεσβίος. — Νιαγάρας — Ὁραία Λευκάς. — Ροδοδάκτυλος Ἡώς. — Πνοή τοῦ Ζεφύρου. — Κόκκινον Κρίνον. — Ταπεινὸ Γίασμι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τί σᾶς εὐχαριστεῖ περισσότερο τῶρα τὰς διακοπὰς;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου. Σύντομοι καί καθαρογραμμῆναι. Ὅσοι ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, θά πεταχθοῦν εἰς τὸ κλάθι. Καί πρῶτα-πρῶτα θά πεταχθοῦν ὅσοι θάποπειραθοῦν νά μας γελάσουν μὲ μεγάλας κέλες καί στενὸν γράψιμον.

Κατ' ἐντολήν τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ [Περσικὸς μῦθος.]

"Ενας ἄνθρωπος, καθὼς περνοῦσε κοντὰ σὲ μίαν καλύβα που εἶχε πιάση φωτιά, εἶδε ἕνα φεῖδι που ἐκινδύνευε νά καῖ μὲσα στὲς φλόγες.

— Βοήθησέ με νά γλυτώσω ἀπὸ αὐτόν τὸν φοβερόν κίνδυνον! — ἐφώναξε τὸ φεῖδι.

"Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἀπλωσε τὴ μαγκούρα του, καί τὸ φεῖδι ἐκουλουριάσθηκε σ' αὐτὴ ἐπάνω, κ' ἐπέρασε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς φωτιᾶς. Τότε ὁ πονόψυχος ἄνθρωπος εἶδεν ὅτι τὸ φεῖδι ήτο μισοπεθαμένο ἀπὸ τὴν τρομάρα του. Τὸ ἔβαλε λοιπόν μέσα στό δισάκκι του, καί ἐτράβηξε τὸν δρόμὸ του.

Ἄφοῦ ἐπροχώρησεν ἄρκετά, ἐσκέφθη: — Ἐλῶ νά δῶ ἂν αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ζῶον εἶνε ζωντανὸ ἢ νεκρὸ.

"Ἀνοῖξε τὸ δισάκκι, καί τὸ φεῖδι ἔδραλε ἔξω τὰ κεφάλι του μ' ἕνα ἄγγριον σφύριγμα, κ' ἐχούθηκε νά δαγκάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

— Πῶς; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Ἐγὼ σὲ ἔσωσα ἀπὸ βέβαιον θάνατον, καί σὺ θέ-

λεις νά με φαρμακώσῃς; Εἶνε τρόπος αὐτός; Ν' ἀποδίδῃς κακὸν ἀντὶ καλοῦ; — Μάλιστα, ἀπήντησε τὸ φεῖδι. Αὐτὸ κάμνομε ἐμεῖς. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικὸ μας. Θέλω νά σου βάλω τὸ φαρμάκι μου καί νά σε σκοτώσω.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα βῶδι, καί ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἶπε τὰ διατρέχοντα.

— Τὸ φεῖδι δέν ἔχει ἄδικο, ἐμούγγρισε τὸ βῶδι. Ἐγὼ πολὺν καιρὸν ἐδοῦλεψα τὸν ἀφέντη μου, καί αὐτός, ἄμα ἐγέρασα κ' ἐκουράσθηκα, μ' ἔδιωξε.

Ἐπέρασε ἕνα λεοντάρι, καί ἔπειτα μία τίγρις, καί εἶπαν ὅτι δίκαιον εἶχε τὸ φεῖδι.

Ἐπέρασε καί μία ἀλεπού, κ' ἐζήτησαν τὴν γνώμην τῆς.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησε. Ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ αὐτὸ που λέγει τὸ φεῖδι. Σ' ἐμένα ὅμως φαίνεται παράξενο πῶς ἕνα φεῖδι τόσο μεγάλο ἤμπόρσε νά χωρέσῃ σ' ἕνα δισάκκι τόσο μικρὸ. Ἐμπα μέσα, σύντεκνε, νά δῶ πῶς γίνεται καί ὕστερα βλέπομε τί πρέπει νά κάμῃς.

Τὸ φεῖδι ἐξαναμπήκε στό δισάκκι, καί ἡ ἀλεπού εἶπε στὸν ἄνθρωπον.

— Δέσε το καλὰ τώρα, καί πᾶτησε τὸ φεῖδι νά το κάμῃς λυθῶμα καί ἄλλη φορὰ, νά το καλοσυλλογίξῃσαι πρὶν ἐυεργετήσῃς τὰ φαρμακερὰ ζῶα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

Γιά σέ, γέρο τυφλέ, ποῦ πάντα ἐμπρός μου Σάν ἄλλον ἥλιο βλέπω καί θαυμάζω, Γιά σέ φτερά λαβαίνει ὁ λογισμός μου, Ὅταν τὸν κόσμο που ἐπλάσεσ κυττάζω.

Ἄνοπνοῦ γροικῶ μέγανόν κόσμον Κι' ἀισθάνωμαι ὅτι ζῶ κι' ἀναγαλλιάζω. Τὸν Ἐκτορά σου βλέπω καί τὸ φῶς μου Θαμβόνηται διαμιάς καί ἀνατριχιάζω.

Μιά μόνο δός μου φωτεινῆ σου ἀκτίδα Ἄπ' τὸ φῶς που τὴν ὕψισου στολιζει Καί θεῖα λαμπράδα χύνει στήν πατρίδα.

Γέρο τυφλέ, τὸ φῶς που πλυμμυρίζει Τὸ μάτι τοῦ θνητοῦ, ποτὲ δέν εἶδα Μόνῃ ἢ δικῆ σου λάμψι μὲ φωτίζει!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΩΗΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ (Τέλος: Ώς σελ. 203.)

— Λυπούμαι πολύ, τού είπε, πού ύποφέρεις. Γνωρίζω όμως ένα γιατρικό που θά σε κάμη καλά, αν θέλεις νά το δοκιμάσης. Πήγαινε και κάμε λουτρό στη θάλασσα, και ύστερα έδωκα και κάθησε στον άέρα. Έτσι θά ξαναφωτρώση ή τρίχα της γούνας σου, και θά γίνης όπως ήσουν και προτιότερα. Έφυγαν τότε όλοι οι νέοι. Ο λαγός ήτο πολύ εύχαριστημένος, διότι ένέμιζεν ότι εύρηκεν επί τέλους την θεραπείαν του. Έπήγε κ' έκαμε λουτρό στη θάλασσα, και ύστερα έδωκε έξω κ' έκάθησε νά τον φυσήξη, ό άνεμος. Άλλά, άμα έφύσηξε ό άνεμος και τιν έστέγνωσε, τó δέρμα του έξάρωσε κ' έγινε σκληρό, και τó άλάτι τόσο ηύξησε τούς πόνους του, ώστε έκυλίσθη στην άμμο από την άγωνίαν και άρχισε πάλιν τά κλάμματα και τές φωνές.

δέρμα σου είνε όλόγυμνο. Ποιός ήτον αυτός ό κακός πού σ' έκαμε έτσι; Όταν ό λαγός ήκουσε αυτά τά καλά λόγια, ήσθάνθη πολλήν εύγνωμοσύνην πρós αυτόν τόν άνθρωπον, έπηρε θάρρος από τόν εύγενή τρόπον του, και του είπε όλην την ιστορίαν του. Τίποτε δέν του έκρυψε, αλλά τού είπε ειλικρινώς πώς είχε παίξη ένα πονηρό παιγνίδι στους κροκοδείλους και πώς είχε

«Ο άνθρωπος εκείνος είχε καλήν καρδιάν.» (Σελ. 220, στήλ. α.)

Εκείνη τή στιγμή άλλο βασιλόπουλο έπέρασε. Αυτό τó βασιλόπουλο έκυβαλούσε ένα μεγάλο μπόγο στη ράχι του. Είδε τόν λαγό κ' έστάθη, και τόν έρώτησε γιατί έκλαιγε τόσο δυνατά και σπαρακτικά.

Άλλά ό καίμενος ό λαγός θυμήθηκε ότι τον είχε γελάσει ένας άνθρωπος, πού έμοιαζε πολύ μ' αυτόν που είχε

τρικό, είπεν ό άνθρωπος. Πρώτα-πρώτα πήγαινε σ' εκείνην εκεί τή λιμανούλα νά λουσθής και νά ξεπλύνης όλο τó άλάτι από τó κορμί σου. Έστερα μάζεψε μερικά από τά άνθη που είνε φυτωμένα γύρω στη λιμνη, άπλωσέ τα καταγής και κυλίσου επάνω σ' αυτά. Η σκόνη των θά κάμη τή γούνα σου νά ξαναφωτρώση, και σέ όλίγην ώρα θά είσαι έντελώς καλά.

περάση επάνω στο γούρι πού του έκαμαν μέ τές πλάτες των, νομίζοντας ότι ήθελε νά τους μετρήση πόσοι ήσαν πώς τους έκορόιδεψε για τήν κουτζμάρα των, και πώς οι κροκοδείλοι τόν έτιμώρησαν.

Επειτα του είπε πώς τον έγέλασαν κάτι άνθρωποι πού έμοιαζαν πολύ μέ τόν φίλον του αυτόν. Και έτελείωσε ό λαγός τήν θλιβερή του ιστορίαν, παρακαλώντας τόν άνθρωπον νά του πη κανένα γιατρικό για νά γιατρέψη τόν πόνον του και νά κάμη τήν τρίχα του νά ξαναφωτρώση.

Όταν ό λαγός έτελείωσε τήν ιστορία του, ό άνθρωπος παραπολύ τον έσυμπόνεσε, και τού είπε:

— Πολύ λυπούμαι για όσα έπαθες, μη λησμονής όμως ότι όλα αυτά έγιναν, διότι ήθέλησες νά περιπαίξης τούς κροκοδείλους.

— Τό γνωρίζω, άπήντησε ό δυστυχισμένος λαγός, αλλά μετενόησα τώρα κιά και άπεφάσισα ποτέ νά μην ξαναπειριζώ κανένα, γι' αυτό λοιπόν σας παρακαλώ νά μου δείξετε πώς νά θεραπεύσω τó πονημένο κορμί μου και νά κάμω τή γούνα μου νά ξαναφωτρώση.

— Δέν είξέρω πώς νά σας εύχαριστήσω για τó καλό πού μου έκάματε. Έπιθυμώ και λοχτηρώ κάτι νά κάμω κ' έγώ νά σας τó ανταποδώσω. Σας παρακαλώ, νά μου χαρίσετε τó όνομά σας.

— Δέν είμαι βασιλόπουλο, όπως με νομίζεις. Είμαι μάγος, και τó όνομά μου είνε Όκούι-νούσι-νó-Μικότο, άπεκρίθη ό άνθρωπος, γαι αύτοί που επέρασαν προτιότερα είνε οι άδελφοί μου.

— Δέν είμαι βασιλόπουλο, όπως με νομίζεις. Είμαι μάγος, και τó όνομά μου είνε Όκούι-νούσι-νó-Μικότο, άπεκρίθη ό άνθρωπος, γαι αύτοί που επέρασαν προτιότερα είνε οι άδελφοί μου.

— Δέν είμαι βασιλόπουλο, όπως με νομίζεις. Είμαι μάγος, και τó όνομά μου είνε Όκούι-νούσι-νó-Μικότο, άπεκρίθη ό άνθρωπος, γαι αύτοί που επέρασαν προτιότερα είνε οι άδελφοί μου.

— Ό λαγός έσκιψε έως τήν γήν έμπρός στον μεγάλο μάγον Όκούι-νούσι-νó-Μικότο, τόν όποιον πολλοί εις εκείνο τó μέρος της Ιαπωνίας έδίδεζαν και έτιμούσαν ως άγιον.

— Ό λαγός έσκιψε έως τήν γήν έμπρός στον μεγάλο μάγον Όκούι-νούσι-νó-Μικότο, τόν όποιον πολλοί εις εκείνο τó μέρος της Ιαπωνίας έδίδεζαν και έτιμούσαν ως άγιον.

«Είμαι δική σου. Έσένα θέλω.» (Σελ. 201, στήλ. α.)

έμπρός του, και δέν του άπεκρίθη, αλλά έξηκολούθησε τά κλάμματα. Ο άνθρωπος όμως εκείνος είχε καλήν καρδιάν, εκύτταξε πονητικά τόν λαγόν, και είπε: — Α! τó κακόμοιρο! Βλέπω ότι σου έξερρώξωσαν τή γούνα σου και τó

Ο Όκούι-νούσι-νó-Μικότο έγέλασε μέ αυτά πού του έλεγε ό λαγός, τόν άπεχαιρέτησε, και έτράθηξε γρήγορα τόν δρόμον του νά προφθάση τούς άδελφούς του. Τους έφθασε τή στιγμή που έμπαιναν στην πόρτα της βασιλοπούλας. Όπως το είχε πη ό λαγός, ή βασιλοπούλα κανένα από τούς άλλους άδελφούς δέν ήθέλησε νά πάρη, αλλά, μόλις είδε τó πρόσωπον τού κελού άδελφού, έπήγε κατ' εύθειαν κοντά του και του είπε:

Είμαι δική σου. Έσένα θέλω. Και έτσι έγινε ό γάμος των. Έδώ τελειώνει ή ιστορία. Ο Όκούι-νούσι-νó-Μικότο λατρεύεται ως θεός εις μερικά μέρη της Ιαπωνίας, και ό λαγός έγινε περιφημος μέ τó όνομα «Ο άσπρος Λαγός της Ίνάμπας». Άλλά τί απέγιναν οι κροκοδείλοι, — κανέναν δέν γνωρίζει.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ (Άπό τά «Παρμύθια» της Γέτ θ. Όζάκι.)

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥΝ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ύπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΑΝΤΙΓΟΑ

Η άπόστασις μεταξύ τού Άγίου Βαρθολομίου και της Άγγλικής νήσου Αντιγόας, όπου είχε γεννηθή ό Ουμβέρτος Πέρκινς, είνε μόνον 80 μίλια. Όταν όμως ό «Γοργός» έκαμε πανιά διά νά μεταβή εκεί, ή νηνεμία κατ' άρχας και ό αδύνατος άνεμος έπειτα, τόν έκαμαν ν' άργοπορήση.

Έπέρασαν έμπρός από τόν Άγιον Χριστόφορον, άγγλικήν έπίσης νήσον, την όποιαν ώνόμασαν ούτω ό Χριστόφορος Κολόμβος ό Ίδιος, αφού τήν ανέκαλυψε μετά τήν Δεσιράδην, τήν Δομινίκαν τήν Γουαδελοούπην και τήν Άντιγόαν.

Τήν 12 Αυγούστου τó πρωί, ό σηματογράφος της Άντιγόας ανήγγειλε τήν εμφάνισιν τού πλοίου. Οι θαλασσοπόροι μας δέν είχην κατορθώση νά διακρίνουν από μεγάλης άποστάσεως τήν νήσον, διότι αύτή είνε αρκετά χαμηλή τó ύψηλότερον σημείον της δέν υπερβαίνει τά 272 μέτρα. Η έπιφάνειά της όμως, συγκρινομένη πρós τήν έπιφάνειαν των άλλων Άντιλλών, είνε αρκετά μεγάλη, διότι άνέρχεται εις 279 τετραγωνικά μίλια.

Όταν εφάνη ή άγγλική σημαία εις τήν είσοδον τού λιμένος, ό Ουμβέρτος Πέρκινς τήν έχαιρέτησε μέ μίαν βροντώδη ζητωκραυγήν, εις τήν όποιαν προσετέθησαν άμέσως και των συντρόφων του αι ζητωκραυγαί. Ο λιμνη και ή πόλις εύρίσκοντι

εις τó βόρειον τμήμα της νήσου. Ο Χάρρης Μάρκελ έγνώριζε κλλά τά μέρη εκείνη. Δι' αύτό δέν έζήτησε πλοηγόν, άλλ' εισήλθεν εύτόλμως εις τόν όρμον, άριστας τó προύριον Τζαίημς άριστερά και τó άκρωτήριον Λάβλολου δεξιά, και έπόντισε τήν άγκυραν εις θέσιν όπου τά πλοία, εσχ δέν έχουν βύθισμα περισσότερο από πέντε μέτρα, εύρίσκουν έξαιρέτηον άγκυροβάθιον.

είσδον τού λιμένος, μία τετράκωπος λέμβος έξεκίνησεν από τήν αποβάθραν και διηυθύνθη πρós τó τρίτιον. Η οικογένειν τού νεαρού Άγγλου έπιβάτου ήρχετο διχ νά τον προϋπαντήση. Ο πατήρς του, ή μητέρα του, αι δύο μικραί άδελφαί του δέν είχαν τήν ύπομονήν νά περιμένουν τήν αποβίβασί του. Όρκς όλοκλήρους έκαρτερούσαν τόν έρχομν τού πλοίου, και δι' αύτό άνέθη-

« Φαίνεται πολύ καλή και γλυκεία κυρία.» (Σελ. 223, στήλ. γ.)

Εις τόν μυχόν τού όρμου τούτου φαίνεται ή πρωτεύουσα Άγιος Ιωάννης, της όποιας ό πληθυσμός άνέρχεται εις 16,000 κατοίκων. Η πόλις αύτη κτισμένη εις σχήμα άβελος τού ζαρκιίου, μέ τούς δρόμους της δικταυρουμένους ύπό γωνίαν όρθήν, έχει ευχάριστον τήν όψιν και άπλόνηται έν τώ μέσω τής μεγαλοπρεπεστάτης τροπικής χλωρίδος. Μόλις ό «Γοργός» έμφανίσθη εις τήν

σαν εις αύτό πρίν μάλιστα ποντισθ ή άγκυρα, και ό Ουμβέρτος Πέρκινς εύρέθη εις τές άγκιάλας των γονέων του. Ο κ. Πέρκινς κατήγετο από άρχαίαν οικογένειαν άποίκων, και έμνευε διαρκώς εις τήν νήσον, όπου είχε και τó αξίωμα τού διοικητικού συμβούλου. Απαξ μόνον είχε ταξιδεύση εις τήν Ευρώπην, όταν συνάδευσε τόν υίόν του Ουμβέρτον διά νά τον έγγράψη εις τó σχολείον.

“Εγιναν αμέσως αί απαραίτητοι παρουσίαις. Ο κ. Ορατίου Πάτερων, πριν από όλους τους άλλους, έδέχθη την χειραψίαν του κ. Πέρκινς, έπειτα δέ με την σειράν όλοι οι νεκροί του συμπλωτήρες. Αλλά κυρίως συνεχάρη ο κ. Πέρκινς τον Μέντορα δια την ανθηροτάτην υγείαν των έπιβατών του «Γοργού», — των δέ συγχαρητηρίων τούτων αρκετόν μέρος έκρινε καθήκον του ο κ. Πάτερων να μεταδιδάσκη εις τον πλοίαρχον Παξτων.

Ο Χάρης Μάρκελ τα έδέχθη με την συνήθη του ψυχρότητα. Κατόπιν, χαιρετήσας, έπήγεν εις την πρόωρον δια να επιστάτησιν εις την αμφιδέτησιν του σκάφους.

Ο κ. Πέρκινς έσπευσε να έρωτήσιν τον κ. Πάτερων πόσον καιρόν έπρόκειτο να διαρκέση ή διαμονή των εις την Αντιγόαν.

— Τέσσαρας ήμέρας, κύριε Πέρκινς, απήντησεν ο κ. Πάτερων. Μετρημένες είνε αί ήμέραι μας, όπως λέγεται κοινώς δια την ζωή των ανθρώπων, και μας έχουν προδιγράψη έν πρόγραμμα, από το όποτον όφειλομεν να μη παρεκκλίνωμεν ουδέ κατά κεραίαν.

— Μόλις ήλθατε ναί θα φύγετε, είνε ή κυρία Πέρκινς.

— Βεβαίως, φιλάτη μω, είνε ο κ. Πέρκινς, διότι το ταξείδι των πρέπει να γίνη έντός ώρισμένου χρονικού διαστήματος, και έχουν ακόμη να επισκεχθούν και άλλας νήσους των Αντιλλών.

— Ο βίος βραχύς, ή τέχνη μακρά, διέκοψεν αποφθεγματικώς ο κ. Πάτερων.

— Οπωςδήποτε, είνε τότε ο κ. Πέρκινς, όσον καιρόν μένουν εδώ, θα φιλοξενηθούν εις το σπίτι μας ο κ. Πάτερων και οι συμμαθηταί του υιού μου...

— Κύριε Πέρκινς, παρατήρησε τότε ο Ρογγήρος Χινδαίλ, είμεθα δέκα ά κριβός...

— Και βεβαίως, έπρόσθεσεν ο κ. Πέρκινς, ή κατοικία μου είνε πολύ μικρή δια να σας χωρέση όλους, νέοι μου φίλοι! Δι' αυτό θα ειδοποιηθή ο ξενοδόχος να ετοιμάσθω μερικά δωμάτια, και θα έρχεσθε όλοι να κάθεσθε στο τραπέζι μας...

— Αφού είνε έτσι, απήντησεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών, δεν είνε καλλίτερα να μείνωμεν εις τον «Γοργόν», έκτός από τον Ουμβέρτον σας, κύριε Πέρκινς;... Και έλην την ήμέραν, θα είμεθα ιδικοί σας από το πρωί έως το βράδυ.

Ο συνδυασμός αυτός ήτο ο καλλίτερος άπ' όλους και δι' αυτό ένεκρίθη υπό του κ. Πάτερων. Αλλά ο Χάρης Μάρκελ βεβαίως δεν έμεινεν εύχαριστημένος έπρωτιμούσε να καταλύσουν εις την ξηράν οι έπιβάται του, διότι ου-

τω ολιγώτερος κίνδυνος ύπήρχε να έρχωνται εις το πλοίο τον έπισκέπται, οι όποιοι πάντοτε ήσαν έπιφοβοί.

Ένωσείται ότι προσεκλήθη και αυτός εις τα οικογενειακά γεύματα του κ. Πέρκινς. Αλλά, κατά την συνήθειάν του δεν έδέχθη, και ο Ουμβέρτος έκαμε νόημα εις τον πατέρα του ότι δεν έπρεπε να έπιμειν.

Όταν ανεχώρησεν ή λέμβος με τον Ουμβέρτον, οι συνταξιδιώται του ήσυχολήθησαν κατ' αρχάς να βάλουν εις τάξιν τα πράγματα των κατόπιν έγραψαν μερικά γράμματά, τα όποια έπρόκειτο το ίδιον βράδυ ν' αποσταλούν ταχυδρομικώς εις την Εύρώπην. Μεταξύ αυτών καλόν θεωρούμεν ν' αναφέρωμεν την ένθουσιώδη έπιστολήν του κ. Πάτερων, την όποιαν ή κ. Πάτερων έμειλε να λάβη μετά είκοσι ήμέρας, ως και την γραφεΐσαν προς τον κ. Ιουλιανόν Άρδαγ, εις την όποιαν ο διευθυντής της Αντιλιανής Σχολής έμειλε να εύρη πληροφορίας ακριβείς και λεπτομερείς περί των άριστών του διαγωνισμού της κυρίας Κητέν Σέυμουρ.

Έν τω μεταξύ, ο Χάρης Μάρκελ άπετελείονε τους χειρισμούς του, φροντίσας, όπως πάντοτε, να άγκυροβολήσιν τον «Γοργόν» εις το κέντρον του λιμένος. Όπως πάντοτε, ή έξεδος του πληρώματος ήτο άπηγορευμένη. Και αυτός ο ίδιος δεν έσκόπευε να πατήσιν εις την ξηρόν παρά τας ήμέρας του κατάπλου και του άπόπλου προς έκπλήρωσιν των απαραίτητων λιμενικών διατυπώσεων.

Κατά τις ένδεκα, ή μεγάλη λέμβος του πλοίου ήτο έτοιμή. Δύο ναύται έπιασαν τα κουπιά, ο Κόρτης το τιμόνι, και απέβιδασαν εις την προκυμαίαν τους καλεσμένους του κ. και της κυρίας Πέρκινς.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ευρίσκοντο όλοι εις μίαν ώραιαν κατοικίαν, εις το ύψηλότερον μέρος της πόλεως, και έκάθηντο ένώπιον πλουσιοπαρόχου τραπέζης, όπου ή συ.ομιλία περιεστράφη εις τα διάφορα έπεισόδια του ταξιδίου.

Ο κ. Πέρκινς ήτο ήλικίας 45 έτών, με ψαρρά γένεια και μαλλιά, και είνεν άξιωματικός και συμμαθητήν έξωτερικόν. Ητο άνθρωπος καλαισθητός και έντριβέστατος εις τα της ιστορίας των Δυτικων Ίνδιων, πολύτιμος πηγή δια ν' άντλήσιν ο κ. Πάτερων αυθεντικάς πληροφορίας και να πλουτίτη το όδοιπορικόν ήμερολόγιον, το όποτον έκρατούσε με τόσον ακρίβειαν και τάξιν, με όσην τα περιήρημα λογιστικά του βιβλία.

Η κυρία Πέρκινς, άποικογενής την καταγωγήν, ήτο άξιαγάπητος και χαριτωμένη κυρία, άπειρωμένη εις την ανατροφήν των δύο μικρών θυγατέρων της, της Βέρθας και της Μαίρης, αί όποιαί ήσαν δέκα έτών ή μία και δώδεκα ή άλ-

λη. Φαντασθήτε με πόσην χαράν ή εξαίρετος αυτή μητέρα επανείδε τον υιόν της και τον έσφιξεν εις τας άγκάλας της, έπειτα από τετραετή χωρισμόν.

Αλλά, όπως έλέχθη και κατά το πρόγευμα, έπλησίαζεν ή εποχή της επανόδου του Ουμβέρτου εις την Αντιγόαν, την όποιαν ή οικογένεια του ποτέ δεν ήθέλησε να έγκαταλείψη. Έν έτος έμεινεν ακόμη δια να τελειώση τας σπουδάς του εις την Αντιλιανήν Σχολήν.

— Με λύπην μας θα τον χάσωμεν, είνεν ο Τζών Χόβαρτ, ο όποιος είχε δύο έτη ακόμη να φοιτήσιν, διότι ο Ουμβέρτος σας είνε πολύ καλός συμμαθητής και φίλος...

— Και θα μείνη άλησμόνητος ή συντροφιάν του, έπρόσθεσεν ο Κλωδιών.

— Ποιός ξέρει, αν δεν παρουσιασθή εύκαιρία να τον συναντήσετε άργότερα; κρητήρησεν ο κ. Πέρκινς. Ίσως μερικοί από σας, μικροί μου φίλοι, έπανέλθουν εις τας Αντίλλας... Όταν ο Ουμβέρτος άρχισιν, εργασίαν εις κανένα από τους μεγάλους έμπορικούς οίκους των Αντιλλών, θα τον παντρέψωμε...

— Όσον τ' ε δυνατόν ταχύτερον... παρατήρησεν ή κυρία Πέρκινς.

— Ο Ουμβέρτος γαμβρός!... ανέκραξεν ο Τωνής Ρ. νώ. Α! ήθελα να τον έδλεπα!...

— Ε! και γιατί να μη γίνης κομμάρος μου;... απήντησε γελών ο Ουμβέρτος.

— Μην άστεϊσωμέθα, νεανίαί μου! διέκοψεν αποφθεγματικώς ο Πάτερων. Ο γάμος, άποτελών την βάση της κοινωνίας, είνε ο σεβαστότερος εξ όλων των θεσμών του κόσμου τούτου!

Αντήρησιν δεν έπετρέπετο. Αλλά, έπειδή έγινε λόγος περί γάμου, ή κ. Πέρκινς παρεκινήθη φυσικά να ομιλήσιν δια την κ. Πάτερων. Ηρώτησε δι' αυτήν, και ο Μέντωρ έδωκε τας δεούσας πληροφορίας. Είπεν ότι έπείρμενεν ανυπομύτως να λάβη έπιστολήν της, και ίσως θα ελάμβανεν εις την Βαρβάδος, πριν άρχισιν το ταξείδι της επιστροφής. Και τότε, έβγαλεν από την τσέπην του μίαν φωτογραφίαν, από την όποιαν ποτέ δεν έχωρίζετο, και την έδειξεν όχι χωρίς όσον τινα ύπερηφανείας.

— Φαίνεται πολύ καλή και γλυκειά κυρία, είνεν ή κυρία Πέρκινς.

— Άνταξία σύζυγος του κ. Ορατίου Πάτερων, έπρόσθεσεν ο κ. Πέρκινς.

— Είνε ή συντροφος του βίου μου, απήντησεν ο κ. Πάτερων, άρκετα συγκεκινημένος, και δέομαι εις τον Ύψιστον να την επανεύρω κατά την επάνοδόν μου... ως εστιν άρι. και ν. υ. ν.

Τί έννοούσε με τας τελευταίας λέξεις ο κ. Πάτερων;... Μυστήριον! Τας είχεν όμως προσφέρη με χαμηλήν φωνήν,

και κανείς δεν έδωκε προσοχήν εις αυτόν τας...

Όταν έτελειώσε το πρόγευμα, απέφασιν να επισκεφθούν τον λιμένα του Αγίου Ιωάννου και κατόπιν να κάμουν μίαν έκδρομήν εις τα περίχωρα. Προηγούμενος όμως ανεπαύθησαν μίαν ώραν εις τον κήπον, υπό την σκιάν των μεγάλων δένδρων.

Αί έκδρομαί, υπό την οδηγίαν του κ. Πέρκινς, δεν περιωρίσθησαν μόνον εις τα περίεξ της πρωτευούσης. Έρρυθμιζοντο, άλλως τε, κατά τρόπον τοιοούτον, ώστε κάθε βράδυ οι έπιβάται έπείσσεφαν και διενουκτέρευαν εις τον «Γοργόν».

(Έπεται συνέχεια).

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

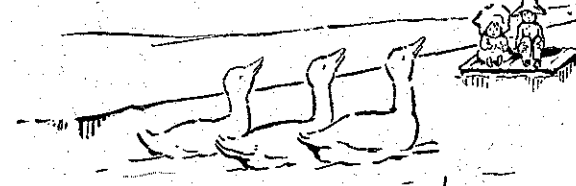
ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Κοντά στη λιμανούλα είνε μιά άγριοσυκιά, και τα σύκα της είνε τόσο σκληρά ακόμη και στυφά, που δεν δαγκάνονται. Η Πιπίτσα κόβει μερικά, και γεμίζει την τσέπη της, και ύστερα άρπάζει στην άγκαλιά της την Ψιφίνα, — διότι ο Δελές της είπεν ότι ή Ψιφίνα θα κάμη το μέρος του σκύλου στο παιγνίδι, — και ετοιμάζεται να κατέβη στο σάλι.

Ο Δελές έχει πηδήσιν πρώτος. Το σάλι σαλεύει μερικά δευτερόλεπτα, αλλά έπειτα στέκεται πάλιν ίσια. Η Πιπίτσα τρέμει ή καίμενη, αλλά δεν τολμά να το πη ότι φοβάται, σφίγγει την Πιπίτσα στην άγκαλιά της και πηγαινει κοντά στον Δελέ. Μιά σπρωξιά, και να

«Τα τσακάλια! τα τσακάλια!» (Σελ. 223, στήλ. 6)

τους! — ταξιδεύουν κιόλα στο πέλαγος. Ευπνούν αί πάπιες από την φασαρία, και κυττάζουν τρομαγμένες τους δύο μικρούς ξένους που ήλθαν στα νερά των. Η γενναϊότερη πάπια καταπίνει δυο τρεις ρουφηξίες νερό, κτυπά κλάκ!-κλάκ! τη μύτη της για να πάρη θάρρος, και κολυμπά γύρω στο καράβι, χωρίς να φαντασθή τί έντίπωσιν κάμνει στους θαλασσοπόρους. Ο Δελές φοβάται τότε και βάζει τες φωνές:

— Τα τσακάλια! τα τσακάλια! θα μας φάνε! γρήγορα, Πιπίτσα, το τουφέκι μου!

Η Πιπίτσα τα χάνει από την τρομίρα της. Αληθινά, ή πάπια φαίνεται τόσο άγρια και κακιά, και ή Πιπίτσα είνε τόσο μικρή!

— Ω Δελέ μου! φωνάζει με τα κλάμματα, σε παρακαλώ! μήν τ' αφήσης τα κακά τσακάλια να με φάνε!

Ο Δελές, ένθουσιασμένος με αυτήν την περιπέτειαν, έξακολουθει να ουρλιάζει και να κουνά το τουφεκάκι του. Η Πιπίτσα όμως, τρομαγμένη φοβερά, υποφέρει ήρωϊκάτατα τα τσαγγουνίσματα της Ψιφίνας, που δεν είνε καθόλου εύχαριστημένη από αυτό το ταξείδι.

Το σάλι προχωρεί σιγα-σιγά όπου θέλει, διότι ο Δελές δεν έσυλλογίσθηκεν ά πάρη ούτε κουπί ούτε τιμόνι, και άδικα προσπαθεί να πλησιάσιν στο νησάκι. Το σάλι περνά από τον νησάκι, και γλυστρά έπάνω στο νερό. Ο Δελές άρχίζει ν' άνησυχή. Μιά μυρουδιά άσχημη ανεβαίνει από τη λιμανούλα, και άρχίζει να μετανοή γι' αυτό που έκαμε. Ο κηπουρός θα γυρίσιν, και βέβαια θα τους μαλώσουν το βράδυ... και δεν θα τους δώσουν γλύκισμα στο τραπέζι... Αν ήμπορούσε τουλάχιστον να πιάσιν ο Δελές εκείνο το κλαδί, θα έγλύτωναν! Ας λείπη και το νησί, και το καλό του.

Σκύβει ο Δελές να πιάσιν το κλαδί, το σάλι γέρνει, και ή Πιπίτσα ξεφωνίζει από την τρομάρα της. Η Ψιφίνα φεύγει από τα χέρια της και χάνεται στο νερό της λιμανούλας.

Τότε ο Δελές τα χάνει έντελώς και άρχίζει τες άγριοφωνάρες. Αί πάπιες τρομάζουν και αυτές και φωνάζουν σαν τρελλές.

Πέρα στον κήπο, ή Νταντά έξυπνά τρομαγμένη. Καλέ, αυτές αί φωνές, αυτή ή φασαρία, από τη λιμανούλα δεν έρχεται;... Και τα παιδιά, — που είνε τα παιδιά;

Καίμενη Νταντά! Τα γέρινα πόδια της εύρίσκουν την δύναμιν που χρειά-

ζεται δια να τρέξουν έως εκεί. Και την στιγμήν που φάνει εκεί, με τη σκούφια της γυρισμένη στραβά από το τρέξιμο, βλέπει τον κηπουρό, που έσωζε τους ναυαγούς...

Ο Δελές και ή Πιπίτσα είνε σώοι και υγιείς, αλλά ή καίμενη ή γατίτσα επνήγηκε νά την, κοίτεται κατά γής άκίνητη, με τα μαλλιά της κολλημένα στο παγωμένο σώμα της.

Η Πιπίτσα παίρνει θάρρος, όταν την έπηρε ή Νταντά στην άγκαλιά της, ο Δελές όμως στέκεται και συλλογίζεται έμπρός στην πεθαιμένη Ψιφίνα. Φαντάσσο, αν επνιγιάται έτσι ή εξαδελφούλά του! Ο καλός Θεός είνε παραπολύ καλός, διότι δεν τους έτιμώρησε δια την άταξίαν που έκαμαν... Το βράδυ, όταν θα κομη την προσευχή του ο Δελές, θα του πη εύχαριστώ με όλην την καρδιά του, και ποτέ πια δεν θα πάρη την Πιπίτσα, που είνε μικρούλα και άθρα, να κάμουν τόσο φοβερές άταξίες! (Τέλος)

KIMON AΛKIANH

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, δια να μη παραπίπη το φύλλον των, παρακαλούνται να δηλώνουν έγκαιρώς την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μου, συναποστέλλοντας και λεπτά 30, δια την τύπωσιν της νέας ταινίας.

ΕΥΧΑΙΡΩ την δούλεισαν των Σαλώνων δια το βραβείον της και περιμένα την φωτογραφίαν της προς δημοσίευσιν. Όραία, λαμπρά ή Κυριακή μας, αλλά έχει και ένα κακόν, ότι δεν άφίνει τόπον δια την άλληλογραφίαν. Και εις αυτό το φύλλον έπρεπε να τελειώσουν όλοι αί συνέχειαι — εκτός των «Αριστέων» — διότι τελειώνει ή πρώτη έξιμηνία και από του προσεχούς άρχίζει ή δεύτερα. Έπομένως τελειώνει και ο Δ' Διαγωνισμός του κατό φύλλον ξεσπαδάματος, και από του προσεχούς άρχίζει ο νέος. Όστε όσοι θέλουν να γίνουν Πράκτορες, πρέπει να με ειδοποιήσουν έγκαιρώς ποσα φύλλου του αριθμού 29 πρέπει να τοις στείλω. Οι δε καλαιοί Πράκτορες, άφ' ενός μεν πρέπει να έξοφλήσουν τον λογαριασμόν των, δια να συμπεριληθούν εις τ' Αποτελέσματα του Δ' Διαγωνισμού, άφ' έτέρου δε να δηλώσουν ποσα φύλλα έπιθυμούν να τοις στέλλω εις το έξη.

Αν από τους νέους αγοραστάς μερικοί θελήσουν ναγοράσουν και τα φύλλα της Α' Έξαμηνίας, είμπορώ να τα στείλω, διότι έχω κρατήσιν προς τον σκοπόν τούτον όλίγας σειράς.

«Είνε σώοι και υγιείς.» (Σελ. 223, στ. γ')

